

Dziennik Urzędowy L 309

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Legislacja

25 listopada 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1888/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) z powodu przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej 1
- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty 9
- ★ Dyrektywa 2005/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. zmieniająca po raz dwudziesty ósmy dyrektywę Rady 76/769/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (toluenu i trichlorobenzenu) ⁽¹⁾ 13
- ★ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾ 15
- ★ Dyrektywa 2005/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie stosowania przednich układów zabezpieczających w pojazdach silnikowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG 37

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1888/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 26 października 2005 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) z powodu przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej**

PARLAMENT EUROPEJSKIEJ I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 ⁽³⁾ stanowi ramy prawne klasyfikacji podziału regionalnego w celu umożliwienia zbierania, opracowania i rozpowszechniania na obszarze Wspólnoty porównywalnych danych statystyk regionalnych.
- (2) Wszystkie statystyki Państw Członkowskich przekazywane Komisji, w podziale na jednostki terytorialne, powinny uwzględniać klasyfikację NUTS, tam gdzie jest ona stosowana.

- (3) Konieczne jest dostosowanie załączników do rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej.

- (4) W związku z powyższym rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1059/2003 wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik I zostaje zmieniony zgodnie z tekstem załącznika I do niniejszego rozporządzenia.
2. Załączniki II i III zastępuje się tekstem załączników II i III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 26 października 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. ALEXANDER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005, str. 149.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym*) oraz decyzja Rady z dnia 19 września 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 154 z 21.6.2003, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy BE – BELGIQUE/BELGIË a DK – DANMARK:

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
CZ	ČESKÁ REPUBLIKA		
CZ0	ČESKÁ REPUBLIKA		
CZ01		Praha	
CZ010			Hlavní město Praha
CZ02		Střední Čechy	
CZ020			Středočeský kraj
CZ03		Jihozápad	
CZ031			Jihočeský kraj
CZ032			Plzeňský kraj
CZ04		Severozápad	
CZ041			Karlovarský kraj
CZ042			Ústecký kraj
CZ05		Severovýchod	
CZ051			Liberecký kraj
CZ052			Královéhradecký kraj
CZ053			Pardubický kraj
CZ06		Jihovýchod	
CZ061			Vysočina
CZ062			Jihomoravský kraj
CZ07		Střední Morava	
CZ071			Olomoucký kraj
CZ072			Zlínský kraj
CZ08		Moravskoslezsko	
CZ080			Moravskoslezský kraj
CZZ	EXTRA-REGIO		
CZZZ		Extra-Regio	
CZZZZ			Extra-Regio”

- 2) poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy DE –DEUTSCHLAND a GR – ΕΛΛΑΔΑ (Ellada):

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
EE	EESTI		
EE0	EESTI		
EE00		Eesti	
EE001			Põhja-Eesti
EE004			Lääne-Eesti
EE006			Kesk-Eesti
EE007			Kirde-Eesti
EE008			Lõuna-Eesti
EEZ	EXTRA-REGIO		
EEZZ		Extra-Regio	
EEZZZ			Extra-Regio”

3) poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy IT – ITALIA a LU – LUXEMBOURG (GRAND-DUCHÉ):

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
CY	ΚΥΠΡΟΣ/KIBRIS		
CY0	KYΠPOΣ/KIBRIS		
CY00		Κύπρος/Kıbrıs	
CY000			Κύπρος/Kıbrıs
CYZ	EXTRA-REGIO		
CYZZ		Extra-Regio	
CYZZZ			Extra-Regio
LV	LATVIJA		
LV0	LATVIJA		
LV00		Latvija	
LV003			Kurzeme
LV005			Latgale
LV006			Rīga
LV007			Pierīga
LV008			Vidzeme
LV009			Zemgale
LVZ	EXTRA-REGIO		
LVZZ		Extra-Regio	
LVZZZ			Extra-Regio
LT	LIETUVA		
LT0	LIETUVA		
LT00		Lietuva	
LT001			Alytaus apskritis
LT002			Kauno apskritis
LT003			Klaipėdos apskritis
LT004			Marijampolės apskritis
LT005			Panevėžio apskritis
LT006			Šiaulių apskritis
LT007			Tauragės apskritis
LT008			Telsių apskritis
LT009			Utenos apskritis
LT00A			Vilniaus apskritis
LTZ	EXTRA-REGIO		
LTZZ		Extra-Regio	
LTZZZ			Extra-Regio”

4) poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy LU – LUXEMBOURG (GRAND-DUCHÉ) a NL – NEDERLAND:

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
HU	MAGYARORSZÁG		
HU1	KÖZÉP-MAGYARORSZÁG		
HU10		Közép-Magyarország	
HU101			Budapest
HU102			Pest
HU2	DUNÁNTÚL		
HU21		Közép-Dunántúl	
HU211			Fejér
HU212			Komárom-Esztergom
HU213			Veszprém
HU22		Nyugat-Dunántúl	
HU221			Győr-Moson-Sopron
HU222			Vas
HU223			Zala
HU23		Dél-Dunántúl	
HU231			Baranya
HU232			Somogy
HU233			Tolna
HU3	ALFÖLD ÉS ÉSZAK		
HU31		Észak-Magyarország	
HU311			Borsod-Abaúj-Zemplén
HU312			Heves
HU313			Nógrád
HU32		Észak-Alföld	
HU321			Hajdú-Bihar
HU322			Jász-Nagykun-Szolnok
HU323			Szabolcs-Szatmár-Bereg
HU33		Dél-Alföld	
HU331			Bács-Kiskun
HU332			Békés
HU333			Csongrád
HUZ	EXTRA-REGIO		
HUZZ		Extra-Regio	
HUZZZ			Extra-Regio
MT	MALTA		
MT0	MALTA		
MT00		Malta	
MT001			Malta
MT002			Gozo and Comino/Għawdex u Kemmuna
MTZ	EXTRA-REGIO		
MTZZ		Extra-Regio	
MTZZZ			Extra-Regio”

5) poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy AT – ÖSTERREICH a PT – PORTUGAL:

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
PL	POLSKA		
PL1	CENTRALNY		
PL11		Łódzkie	
PL111			Łódzki
PL112			Piotrkowsko-skierniewicki
PL113			Miasto Łódź
PL12		Mazowieckie	
PL121			Ciechanowsko-płocki
PL122			Ostrołęcko-siedlecki
PL124			Radomski
PL126			Warszawski
PL127			Miasto Warszawa
PL2	POŁUDNIOWY		
PL21		Małopolskie	
PL211			Krakowsko-tarnowski
PL212			Nowosądecki
PL213			Miasto Kraków
PL22		Śląskie	
PL224			Częstochowski
PL225			Bielsko-bialski
PL226			Centralny śląski
PL227			Rybnicko-jastrzębski
PL3	WSCHODNI		
PL31		Lubelskie	
PL311			Białkopodlaski
PL312			Chełmsko-zamojski
PL313			Lubelski
PL32		Podkarpackie	
PL321			Rzeszowsko-tarnobrzeski
PL322			Krośnieńsko-przemyski
PL33		Świętokrzyskie	
PL330			Świętokrzyski
PL34		Podlaskie	
PL341			Białostocko-suwański
PL342			Łomżyński

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
PL4	PÓŁNOCNO-ZACHODNI		
PL41		Wielkopolskie	
PL411			Pilski
PL412			Poznański
PL413			Kaliski
PL414			Koniński
PL415			Miasto Poznań
PL42		Zachodniopomorskie	
PL421			Szczeciński
PL422			Koszaliński
PL43		Lubuskie	
PL431			Gorzowski
PL432			Zielonogórski
PL5	POŁUDNIOWO-ZACHODNI		
PL51		Dolnośląskie	
PL511			Jeleniogórsko-walbrzyski
PL512			Legnicki
PL513			Wrocławski
PL514			Miasto Wrocław
PL52		Opolskie	
PL520			Opolski
PL6	PÓŁNOCNY		
PL61		Kujawsko-pomorskie	
PL611			Bydgoski
PL612			Toruńsko-włocławski
PL62		Warmińsko-mazurskie	
PL621			Elbląski
PL622			Olsztyński
PL623			Elcki
PL63		Pomorskie	
PL631			Słupski
PL632			Gdański
PL633			Gdańsk-Gdynia-Sopot
PLZ	EXTRA-REGIO		
PLZZ		Extra-Regio	
PLZZZ			Extra-Regio”

6) Poniższą tabelę umieszcza się pomiędzy PT – PORTUGAL a FI – SUOMI/FINLAND:

„Kod	Nuts 1	Nuts 2	Nuts 3
SI	SLOVENIJA		
SI0	SLOVENIJA		
SI00		Slovenija	
SI001			Pomurska
SI002			Podravska
SI003			Koroška
SI004			Savinjska
SI005			Zasavska
SI006			Spodnjeposavska
SI009			Gorenjska
SI00A			Notranjsko-kraška
SI00B			Goriška
SI00C			Obalno-kraška
SI00D			Jugovzhodna Slovenija
SI00E			Osrednjeslovenska
SIZ	EXTRA-REGIO		
SIZZ		Extra-Regio	
SIZZZ			Extra-Regio
SK	SLOVENSKÁ REPUBLIKA		
SK0	SLOVENSKÁ REPUBLIKA		
SK01		Bratislavský kraj	
SK010			Bratislavský kraj
SK02		Západné Slovensko	
SK021			Trnavský kraj
SK022			Trenčiansky kraj
SK023			Nitriansky kraj
SK03		Stredné Slovensko	
SK031			Žilinský kraj
SK032			Banskobystrický kraj
SK04		Východné Slovensko	
SK041			Prešovský kraj
SK042			Košický kraj
SKZ	EXTRA-REGIO		
SKZZ		Extra-Regio	
SKZZZ			Extra-Regio”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

Istniejące jednostki administracyjne

Na poziomie NUTS 1 dla Belgii »Gewesten/Régions«, dla Niemiec »Länder«, dla Portugalii »Continente«, »Região dos Açores« i »Região da Madera Unitek«, dla Zjednoczonego Królestwa: Scotland, Wales, Northern Ireland and the Government Office Regions of England.

Na poziomie NUTS 2 dla Belgii »Provincies/Provinces«, dla Niemiec »Regierungsbezirke«, dla Grecji »periferies«, dla Hiszpanii »comunidades y ciudades autónomas«, dla Francji »régions«, dla Irlandii »regions«, dla Włoch »regioni«, dla Holandii »provincies«, dla Austrii »Länder« oraz dla Polski »województwa«.

Na poziomie NUTS 3 dla Belgii »arrondissementen/arrondissements«, dla Republiki Czeskiej »Kraje«, dla Danii »Amtskommuner«, dla Niemiec »Kreise/kreisfreie Städte«, dla Grecji »nomoi«, dla Hiszpanii »provincias«, dla Francji »départements«, dla Irlandii »regional authority regions«, dla Włoch »provincie«, dla Litwy »Apskritis«, dla Węgier »megyék«, dla Republiki Słowackiej »Kraje«, dla Szwecji »län« oraz dla Finlandii »maakunnat/landskap«.

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK III

Mniejsze jednostki administracyjne

Dla Belgii »Gemeenten/Communes«, dla Republiki Czeskiej »Obce«, dla Danii »Kommuner«, dla Niemiec »Gemeinden«, dla Estonii »Vald, Linn«, dla Grecji »Dimoi/Koinotites«, dla Hiszpanii »Municipios«, dla Francji »Communes«, dla Irlandii »counties or county boroughs«, dla Włoch »Comuni«, dla Cypru »Δήμοι/κοινότητες (Dimoi/koinotites)«, dla Łotwy »Pilsētas, novadi, pagasti«, dla Litwy »Seniūnija«, dla Luksemburga »Communes«, dla Węgier »Települések«, dla Malty »Localitajiet«, dla Holandii »Gemeenten«, dla Austrii »Gemeinden«, dla Polski »Gminy, miasta«, dla Portugalii »Freguesias«, dla Słowenii »Občina«, dla Republiki Słowackiej »Obce«, dla Finlandii »Kunnat/Kommuner«, dla Szwecji »Kommuner« oraz dla Zjednoczonego Królestwa »Wards«.

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1889/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 26 października 2005 r.****w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 i 135,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do zadań Wspólnoty należy popieranie w całej Wspólnocie harmonijnego, trwałego i zrównoważonego rozwoju działalności gospodarczej poprzez ustanowienie wspólnego rynku oraz unii gospodarczej i walutowej. W tym celu rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.
- (2) Wprowadzanie do systemu finansowego korzyści pochodzących z działań sprzecznych z prawem oraz ich inwestowanie po wypraniu jest szkodliwe dla zdrowego i trwałego rozwoju gospodarczego. W związku z tym dyrektywa Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy ⁽³⁾ wprowadziła wspólnotowy mechanizm zapobiegający praniu brudnych pieniędzy poprzez monitorowanie transakcji dokonywanych za pośrednictwem instytucji kredytowych i finansowych oraz w ramach określonych grup zawodowych. Ponieważ istnieje ryzyko, że zastosowanie tego mechanizmu doprowadzi do zwiększonych przepływów środków pieniężnych w nielegalnych celach, dyrektywa 91/308/EWG powinna zostać uzupełniona o system kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty.
- (3) Obecnie takie systemy kontroli stosowane są jedynie przez nieliczne Państwa Członkowskie działające na podstawie przepisów krajowych. Rozbieżności w przepisach są niekorzystne dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Podstawowe elementy powinny zatem zostać zharmonizowane na poziomie Wspólnoty w celu zapewnienia równoważnego poziomu kontroli przepływów środków pieniężnych przez granice Wspólnoty. Harmonizacja taka nie powinna jednak wpływać na możliwość stosowania przez Państwa Członkowskie krajowych systemów kontroli przepływów

środków pieniężnych w obrębie Wspólnoty, zgodnie z istniejącymi postanowieniami Traktatu.

- (4) Należy także wziąć pod uwagę uzupełniające działania innych gremiów międzynarodowych, w szczególności Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF), ustanowionej na szczycie G-7 w Paryżu w 1989 r. IX Zalecenie Specjalne FATF z dnia 22 października 2004 r. wzywa rządy do podjęcia działań mających na celu wykrywanie fizycznych przepływów środków pieniężnych, w tym poprzez system deklaracji lub innych obowiązków ujawniania.
- (5) Odpowiednio, środki pieniężne przewożone przez osoby fizyczne wjeżdżające do Wspólnoty lub wyjeżdżające ze Wspólnoty powinny podlegać zasadzie składania obowiązkowej deklaracji. Zasada ta umożliwiłaby służbom celnym zebranie informacji o takich przepływach środków pieniężnych oraz, w miarę potrzeby, przekazanie tych informacji innym organom. Służby celne są obecne na granicach Wspólnoty, gdzie kontrole są najskuteczniejsze, a niektóre z tych służb zgromadziły już praktyczne doświadczenie w tej dziedzinie. Należy stosować rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego ⁽⁴⁾. Wzajemna pomoc powinna zapewnić zarówno prawidłowe kontrolowanie przepływów środków pieniężnych, jak i przekazywanie informacji, które mogą okazać się przydatne w osiągnięciu celów dyrektywy 91/308/EWG.
- (6) Z uwagi na prewencyjny cel i odstraszaający charakter obowiązku złożenia deklaracji, powinno się go dopełniać przy wjeździe do Wspólnoty lub przy wyjeździe ze Wspólnoty. Jednakże w celu skoncentrowania działań organów na istotnych przepływach środków pieniężnych, obowiązkowi temu powinny podlegać jedynie przepływy środków pieniężnych w kwocie 10 000 EUR lub wyższej. Należy także podkreślić, że obowiązek złożenia deklaracji dotyczy osoby fizycznej przewożącej środki pieniężne, bez względu na to, czy jest ona ich właścicielem czy nie.
- (7) Powinno stosować się wspólny standard dla informacji podlegających przekazywaniu. Ułatwi to właściwym organom wymianę informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 24.9.2002, str. 574.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 maja 2003 r. (Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, str. 259), wspólne stanowisko Rady z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. C 144 E z 14.6.2005, str. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2005 r. Decyzja Rady z dnia 12 lipca 2005 r.⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2001/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 76).⁽⁴⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

- (8) Pożądane jest wprowadzenie definicji niezbędnych do jednolitej interpretacji niniejszego rozporządzenia.
- (9) Informacje zebrane przez właściwe organy na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być przekazane organom, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/308/EWG.
- (10) Do przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy Państw Członkowskich w ramach niniejszego rozporządzenia znajduje zastosowanie dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (11) Jeżeli istnieją przesłanki wskazujące, że kwoty środków pieniężnych są związane z działaniami sprzecznymi z prawem powiązanymi z przepływem środków pieniężnych, o których mowa w dyrektywie 91/308/EWG, informacje zebrane przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być przekazane właściwym organom innych Państw Członkowskich lub Komisji. Podobnie należy zapewnić możliwość przekazywania określonych informacji, gdy tylko istnieją przesłanki wskazujące na przepływy środków pieniężnych w kwotach poniżej progu określonego w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Właściwym organom powinno się przyznać uprawnienia niezbędne do sprawowania skutecznej kontroli nad przepływami środków pieniężnych.
- (13) Uprawnienia właściwych organów powinny być uzupełnione o obowiązek ustanowienia sankcji przez Państwa Członkowskie. Jednakże sankcje powinny być nakładane jedynie za niezłożenie deklaracji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (14) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez Państwa Członkowskie, a w związku z tym, z uwagi na transgraniczny wymiar zjawiska prania brudnych pieniędzy na rynku wewnętrznym, możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podejmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych oraz zasad uznanych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz zawartych w Karcie Praw

Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 8,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

1. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia przepisy dyrektywy 91/308/EWG dotyczące transakcji dokonywanych przez instytucje finansowe i kredytowe oraz określone grupy zawodowe, poprzez ustanowienie zharmonizowanych przepisów dotyczących kontroli, przez właściwe organy, środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty.

2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla działań krajowych podejmowanych w celu kontroli przepływów środków pieniężnych w obrębie Wspólnoty, jeżeli działania te podejmowane są zgodnie z art. 58 Traktatu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „właściwe organy” oznaczają organy celne Państw Członkowskich lub wszelkie inne organy uprawnione przez Państwa Członkowskie do stosowania niniejszego rozporządzenia;
- 2) „środki pieniężne” oznaczają:
 - a) zbywalne papiery na okaziciela, w tym instrumenty płatnicze na okaziciela, takie jak чеки podróżne, instrumenty zbywalne (w tym чеки, weksle i przekazy pieniężne) na okaziciela, indosowane bez ograniczeń, wystawione na fikcyjnego odbiorcę płatności lub występujące w innej formie, która powoduje przejście tytułu do nich przy ich przekazaniu oraz instrumenty niekompletne (w tym чеки, weksle i przekazy pieniężne), które są podpisane, lecz nie zawierają nazwiska odbiorcy płatności;
 - b) gotówkę (banknoty i monety będące w obiegu jako środki płatnicze).

Artykuł 3

Obowiązek złożenia deklaracji

1. Każda osoba fizyczna wjeżdżająca do Wspólnoty lub wyjeżdżająca ze Wspólnoty i przewożąca środki pieniężne o wartości 10 000 EUR lub wyższej zobowiązana jest zgodnie z niniejszym rozporządzeniem do zgłoszenia tej kwoty właściwym organom Państwa Członkowskiego, przez które wjeżdża do Wspólnoty lub wyjeżdża ze Wspólnoty. Obowiązek złożenia deklaracji nie jest spełniony, jeżeli przekazane informacje są nieprawdziwe lub niekompletne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera dane dotyczące:

- a) składającego deklarację, w tym imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo;
- b) właściciela środków pieniężnych;
- c) przewidzianego odbiorcy środków pieniężnych;
- d) kwoty i rodzaju środków pieniężnych;
- e) pochodzenia i zamierzonego celu przeznaczenia środków pieniężnych;
- f) trasy przewozu;
- g) środka transportu.

3. Informacje przekazywane są, stosownie do ustaleń Państwa Członkowskiego, o którym mowa w ust. 1, na piśmie, ustnie lub drogą elektroniczną. Jednakże składający deklarację może, na własne żądanie, przekazać informacje na piśmie. Przy złożeniu deklaracji pisemnej składający deklarację otrzymuje, na żądanie, potwierdzoną kopię deklaracji.

Artykuł 4

Uprawnienia właściwych organów

1. W celu sprawdzenia, czy dopełniono obowiązku złożenia deklaracji ustanowionego w art. 3, funkcjonariusze właściwych organów są uprawnieni, na warunkach określonych w przepisach krajowych, do kontrolowania osób fizycznych, ich bagażu oraz ich środków transportu.

2. W przypadku niedopełnienia obowiązku złożenia deklaracji ustanowionego w art. 3 środki pieniężne mogą zostać zatrzymane na mocy decyzji administracyjnej na warunkach określonych w przepisach krajowych.

Artykuł 5

Zapisywanie i przetwarzanie informacji

1. Informacje uzyskane zgodnie z art. 3 lub 4 są zapisywane i przetwarzane przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, i udostępniane organom tego Państwa Członkowskiego, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/308/EWG.

2. Jeżeli w wyniku kontroli przewidzianych w art. 4 okaże się, że osoba fizyczna wjeżdża do Wspólnoty lub wyjeżdża ze Wspólnoty z kwotami pieniężnymi niższymi niż kwota progowa określona w art. 3 i gdy istnieją przesłanki wskazujące na działania sprzeczne z prawem, o których mowa w dyrektywie 91/308/EWG, związane z przepływem środków pieniężnych, właściwe organy Państwa Członkowskiego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, mogą zapisywać i przetwarzać także taką informację oraz imię i nazwisko, datę i miejsce

urodzenia, jak również obywatelstwo tej osoby i dane dotyczące wykorzystywanego środka transportu oraz mogą udostępniać je organom tego Państwa Członkowskiego, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 91/308/EWG.

Artykuł 6

Wymiana informacji

1. Jeżeli istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne związane są z działaniami sprzecznymi z prawem, o których mowa w dyrektywie 91/308/EWG, powiązanymi z przepływem środków pieniężnych, informacje uzyskane na podstawie deklaracji przewidzianej w art. 3 lub w wyniku kontroli, o której mowa w art. 4, mogą zostać przekazane właściwym organom w innych Państwach Członkowskich.

Rozporządzenie (WE) nr 515/97 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli istnieją przesłanki wskazujące, że środki pieniężne obejmują korzyści pochodzące z oszustwa lub są związane z jakimikolwiek innymi działaniami sprzecznymi z prawem mającymi niekorzystny wpływ na interesy finansowe Wspólnoty, informacje te przekazywane są także Komisji.

Artykuł 7

Wymiana informacji z państwami trzecimi

Państwa Członkowskie lub Komisja mogą w ramach wzajemnej pomocy administracyjnej przekazywać informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia państwu trzeciemu, pod warunkiem udzielenia zgody przez właściwe organy, które uzyskały te informacje zgodnie z art. 3 lub 4, oraz zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi i wspólnotowymi dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o takiej wymianie informacji, jeżeli są one szczególnie istotne dla wykonania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Obowiązek zachowania tajemnicy

Każda informacja o charakterze poufnym lub udzielona na zasadach poufności jest chroniona tajemnicą zawodową. Właściwe organy nie ujawniają jej bez wyraźnego pozwolenia osoby lub organu, które jej udzieliły. Przekazywanie informacji jest jednak dozwolone w przypadku gdy właściwe organy są do tego zobowiązane zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności w ramach postępowań sądowych. Ujawnienie lub przekazanie informacji odbywa się z zachowaniem obowiązujących przepisów o ochronie danych, w szczególności dyrektywy 95/46/WE i rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

*Artykuł 9***Sankcje**

1. Każde Państwo Członkowskie wprowadza sankcje, które stosuje się w przypadku niedopełnienia obowiązku złożenia deklaracji ustanowionego w art. 3. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję najpóźniej do dnia 15 czerwca 2007 r. o sankcjach mających zastosowanie w przypadku niedopełnienia obowiązku złożenia deklaracji ustanowionego w art. 3.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 26 października 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

*Artykuł 10***Ocena**

Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia cztery lata po jego wejściu w życie.

*Artykuł 11***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 15 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady
D. ALEXANDER
Przewodniczący

DYREKTYWA 2005/59/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 26 października 2005 r.****zmieniająca po raz dwudziesty ósmy dyrektywę Rady 76/769/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (toluenu i trichlorobenzenu)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zagrożenia, jakie stwarzają dla człowieka i dla środowiska naturalnego toluen i trichlorobenzen (TCB) zostały poddane ocenie zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje ⁽³⁾. Ocena ryzyka ujawniła potrzebę ograniczenia tych zagrożeń, a Komitet Naukowy ds. Toksyczności, Ekotoksyczności i Środowiska Naturalnego (CSTEE) potwierdził te wnioski.

(2) Zalecenie Komisji 2004/394/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie wyników oceny ryzyka i strategii zmniejszania ryzyka dla następujących substancji: acetonitryl; akrylamid; akrylonitryl; kwas akrylowy; butadien; fluorowodór; nadtlenek wodoru; kwas metakrylowy; metakrylan metylu; toluen; trichlorobenzen ⁽⁴⁾, przyjęte w ramach rozporządzenia (EWG) nr 793/93, zawiera strategię ograniczenia zagrożeń stwarzanych przez toluen i TCB oraz zalecenie wprowadzenia ograniczeń w celu zmniejszenia ryzyka wynikającego z niektórych zastosowań tych substancji.

(3) Ograniczenie wprowadzania do obrotu oraz stosowania toluenu i TCB wydaje się w związku z tym niezbędne dla ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 20.5.2005, str. 6.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 19 września 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 144 z 30.4.2004, str. 72. Zalecenie poprawione w Dz.U. L 199 z 7.6.2004, str. 41.

(4) Niniejsza dyrektywa ma na celu wprowadzenie środków harmonizujących w odniesieniu do toluenu i TCB, służących prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego poprzez zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, zgodnie z postanowieniami art. 95 Traktatu.

(5) Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych ustanawiających minimalne wymagania w zakresie ochrony pracowników zawarte w dyrektywie Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽⁵⁾ oraz w dyrektywach szczegółowych wydanych na podstawie tej dyrektywy, w szczególności w dyrektywie Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy (czternasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁶⁾ oraz w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/37/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagennych podczas pracy (szósta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG) ⁽⁷⁾.

(6) Dyrektywa Rady 76/769/EWG ⁽⁸⁾ powinna zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załączniku I do dyrektywy 76/769/EWG wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 131 z 5.5.1998, str. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, str. 50. Dyrektywa poprawiona w Dz.U. L 229 z 29.6.2004, str. 23.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 201. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/98/WE (Dz.U. L 305 z 1.10.2004, str. 63).

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 15 grudnia 2006 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie informują o nich Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te środki od dnia 15 czerwca 2007 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji tekst najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, wraz z tabelą ukazującą w jaki sposób przyjęte przepisy krajowe odpowiadają przepisom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 26 października 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. ALEXANDER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do dyrektywy 76/769/EWG dodaje się następujące punkty:

„48. Toluen CAS nr 108-88-3	Nie może być wprowadzany do obrotu ani stosowany jako substancja lub składnik preparatów w stężeniu równym lub wyższym niż 0,1 % masy w klejach i farbach w pojemnikach aerozolowych przeznaczonych do sprzedaży dla konsumentów.
49. Trichlorobenzen CAS nr 120-82-1	Nie może być wprowadzany do obrotu ani stosowany jako substancja lub składnik preparatów w stężeniu równym lub wyższym niż 0,1 % masy bez względu na zastosowanie, z wyjątkiem zastosowania — jako produkt pośredni syntezy lub — jako rozpuszczalnik w zamkniętych procesach chemicznych w reakcjach chlorowania lub — dla celów produkcji 1,3,5-trinitro-2,4,6-triaminobenzenu (TATB).”.

DYREKTYWA 2005/60/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 26 października 2005 r.****w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 zdanie pierwsze i trzecie oraz art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Masowy przepływ brudnych pieniędzy może szkodzić stabilności i wiarygodności sektora finansowego oraz stanowić zagrożenie dla jednolitego rynku, zaś terroryzm wstrząsa podstawami naszego społeczeństwa. W uzupełnieniu instrumentów prawokarnych, rezultaty mogą przynieść działania zapobiegawcze prowadzone za pośrednictwem systemu finansowego.
- (2) Działania przestępców i ich współników podejmowane w celu ukrycia pochodzenia korzyści z przestępstwa lub przeznaczenia pieniędzy pochodzących z legalnych lub nielegalnych źródeł na cele terrorystyczne mogą stanowić poważne zagrożenie dla solidności, uczciwości i stabilności instytucji kredytowych i finansowych oraz dla zaufania do całego systemu finansowego. W celu uniknięcia przyjęcia przez Państwa Członkowskie środków ochrony swoich systemów finansowych, które mogłyby kolidować z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego oraz z zasadami państwa prawnego i wspólnotowej polityki publicznej, konieczne jest podjęcie przez Wspólnotę działań w tym obszarze.
- (3) Jeśli na poziomie Wspólnoty nie zostaną przyjęte określone środki koordynujące, osoby zajmujące się praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu mogą się starać wykorzystywać swobodę przepływu kapitału i swobodę świadczenia usług finansowych, które stanowią część zintegrowanego obszaru finansowego, aby ułatwić sobie prowadzenie działalności przestępczej.

(4) W odpowiedzi na te problemy w dziedzinie prania pieniędzy, przyjęto dyrektywę Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy ⁽⁴⁾. Dyrektywa ta wymagała od Państw Członkowskich wprowadzenia zakazu prania pieniędzy i zobowiązania sektora finansowego, obejmującego instytucje kredytowe i szeroką gamę innych instytucji finansowych, do identyfikowania swoich klientów, prowadzenia odpowiednich rejestrów, ustanowienia wewnętrznych procedur szkolenia personelu i zabezpieczeń w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz zgłaszania właściwym organom wszelkich przypadków, w których zachodzi podejrzenie prania pieniędzy.

(5) Pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu odbywa się często w kontekście międzynarodowym. Środki przyjęte wyłącznie na poziomie krajowym, a nawet wspólnotowym, bez uwzględnienia koordynacji i współpracy na poziomie międzynarodowym, miałyby bardzo ograniczone skutki. Dlatego środki przyjmowane przez Wspólnotę w tej dziedzinie powinny być zgodne z innymi działaniami podjętymi w ramach innych gremiów międzynarodowych. Działania Wspólnoty powinny w szczególności nadal uwzględniać 40 zaleceń Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (zwanej dalej „FATF”), która jest wiodącym organem międzynarodowym aktywnie prowadzącym walkę z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. W związku z tym, że w 2003 r. 40 zaleceń FATF znacząco znowelizowano i rozszerzono, niniejsza dyrektywa powinna być dostosowana do tego nowego standardu międzynarodowego.

(6) Układ Ogólny w sprawie Handlu Usługami (GATS) pozwala swoim członkom na przyjmowanie środków niezbędnych do ochrony moralności publicznej, zapobiegania oszustwom, jak również przyjmowanie środków ze względów ostrożności, włącznie z zapewnieniem stabilności i integralności systemu finansowego.

(7) Mimo, że początkowo definicja prania pieniędzy była ograniczona jedynie do przestępstw narkotykowych, w ostatnich latach obserwuje się trend w kierunku poszerzenia tej definicji w oparciu o szerszy zakres przestępstw źródłowych. Szerszy zakres przestępstw źródłowych ułatwia zgłaszanie podejrzanym transakcji i współpracę międzynarodową w tej dziedzinie. Dlatego też definicję poważnego przestępstwa należy dostosować do definicji poważnego przestępstwa zawartej w decyzji ramowej Rady 2001/500/WSiSW z dnia 26 czerwca 2001 r. w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz identyfikacji, wykrywania, zamrożenia, zajęcia i konfiskaty narzędzi oraz zysków pochodzących z przestępstwa ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 11 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 40 z 17.2.2005, str. 9.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 19 września 2005 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2001/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 76).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 182 z 5.7.2001, str. 1.

- (8) Ponadto wykorzystywanie systemu finansowego dla skierowania pieniędzy pochodzących z przestępstwa, a nawet z legalnego źródła na cele terrorystyczne stwarza wyraźne ryzyko dla integralności, prawidłowego funkcjonowania, wiarygodności i stabilności systemu finansowego. W związku z tym środki zapobiegawcze zawarte w niniejszej dyrektywie powinny objąć nie tylko manipulowanie pieniędzmi pochodzącymi z przestępstwa, ale także gromadzenie pieniędzy lub mienia na cele terrorystyczne.
- (9) Dyrektywa 91/308/EWG, mimo iż nałożyła obowiązek identyfikacji klienta, zawierała stosunkowo niewiele szczegółów dotyczących stosownych procedur. Mając na względzie kluczowe znaczenie tego aspektu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, właściwe jest wprowadzenie, zgodnie z nowym standardem międzynarodowym, przepisów o większym stopniu szczegółowości dotyczących identyfikacji klienta i rzeczywistego beneficjenta oraz weryfikacji ich tożsamości. W tym celu niezbędna jest dokładna definicja „rzeczywistego beneficjenta”. W przypadkach, w których indywidualni beneficjenci podmiotu prawnego lub porozumienia prawnego, takich jak fundacja lub trust, jeszcze nie zostali określani, w związku z czym niemożliwa jest identyfikacja osoby jako rzeczywistego beneficjenta, wystarczylaby identyfikacja kategorii osób, które mają być beneficjentami fundacji lub trustu. Wymóg ten nie powinien obejmować identyfikacji osób w obrębie tej kategorii osób.
- (10) Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą powinny, zgodnie z niniejszą dyrektywą, identyfikować i weryfikować tożsamość rzeczywistego beneficjenta. Od tych instytucji i osób powinno zależeć, czy, aby spełnić ten wymóg, skorzystają z publicznych spisów rzeczywistych beneficjentów, poproszą swoich klientów o odpowiednie dane lub zdobędą informacje w inny sposób, biorąc pod uwagę, że zakres takich środków należytej staranności wobec klienta wiąże się z ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, zależnie od typu klienta, stosunków gospodarczych, produktów lub transakcji.
- (11) Umowy kredytowe, w przypadku których konto kredytowe służy wyłącznie do obsługi kredytu, a spłata kredytu ściągana jest z konta, które otwarto w imieniu klienta w instytucji kredytowej objętej niniejszą dyrektywą zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a)–c), powinny zasadniczo być uważane za przykład typów mniej ryzykownych transakcji.
- (12) W zakresie, w jakim osoby dokonujące przysporzeń mienia na rzecz podmiotu prawnego lub porozumienia prawnego sprawują znaczącą kontrolę nad korzystaniem z tego mienia, powinny one być identyfikowane jako rzeczywisty beneficjent.
- (13) Stosunek trustu jest wykorzystywany na szeroką skalę w transakcjach handlowych, jako uznana na arenie międzynarodowej cecha finansowych rynków giełdowych o ścisłym nadzorze. Obowiązek określenia rzeczywistego beneficjenta nie wynika wyłącznie z faktu, iż w tym szczególnym przypadku zachodzi stosunek trustu.
- (14) Niniejsza dyrektywa powinna również znajdować zastosowanie do działalności objętych nią instytucji i osób, prowadzonej przez Internet.
- (15) Ponieważ zacieśnienie kontroli w sektorze finansowym skłoniło osoby zajmujące się praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu do poszukiwania alternatywnych metod ukrywania pochodzenia dochodów z przestępstwa i ponieważ te metody mogą być wykorzystane do finansowania terroryzmu, należy objąć obowiązkiem zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu pośredników w zakresie ubezpieczeń na życie oraz podmioty świadczące usługi dla trustów i przedsiębiorstw.
- (16) Podmioty, za których działania odpowiedzialność prawną ponosi już zakład ubezpieczeń i które są zatem objęte niniejszą dyrektywą, nie powinny być zaliczane do kategorii pośredników ubezpieczeniowych.
- (17) Sprawowanie funkcji dyrektora lub sekretarza przedsiębiorstwa nie czyni samo w sobie z nikogo podmiotu świadczącego usługi dla trustów lub przedsiębiorstw. W związku z tym definicja obejmuje jedynie te osoby, które sprawują funkcję dyrektora lub sekretarza przedsiębiorstwa na rzecz strony trzeciej oraz w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.
- (18) Duże płatności gotówkowe wielokrotnie okazały się związane z dużym ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Dlatego też w tych Państwach Członkowskich, które zezwalają na płatności gotówkowe przekraczające ustanowiony próg, wszystkie osoby fizyczne i prawne prowadzące handel towarami w ramach działalności gospodarczej powinny zostać objęte zakresem niniejszej dyrektywy w przypadku przyjmowania takich płatności gotówkowych. Sprzedawcy towarów o dużej wartości, takich jak kamienie szlachetne lub metale szlachetne, czy też dzieła sztuki, oraz licytatorzy w każdym przypadku podlegają dyrektywie w takim zakresie, w jakim przyjmują zapłatę w gotówce w wysokości 15 000 EUR lub większej. W celu zapewnienia skutecznej kontroli przestrzegania niniejszej dyrektywy przez tę potencjalnie szeroką grupę instytucji i osób, Państwa Członkowskie mogą skupić swoją działalność kontrolną w szczególności na tych osobach fizycznych i prawnych, prowadzących handel towarami, które narażone są na stosunkowo wysokie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zgodnie z zasadą nadzoru opartego na ryzyku. Mając na względzie różne sytuacje w różnych Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą zdecydować się na przyjęcie surowszych przepisów w celu należytego zaradzenia ryzyku związanemu z wysokimi płatnościami gotówkowymi.

- (19) Dyrektywa 91/308/EWG objęła notariuszy i innych prawników wykonujących wolne zawody zakresem wspólnotowego systemu zwalczania prania pieniędzy; w niniejszej dyrektywie powinni oni nadal pozostać objęci tym systemem; prawnicy wykonujący wolne zawody, w znaczeniu określonym przez Państwa Członkowskie, powinni podlegać przepisom dyrektywy w przypadku udziału w transakcjach finansowych lub korporacyjnych, włączając w to świadczenie usług doradztwa podatkowego, wówczas gdy istnieje największe ryzyko, iż usługi świadczone przez tych prawników mogą być nadużywane do celów prania korzyści pochodzących z działalności przestępczej lub do celów finansowania terroryzmu.
- (20) W przypadku gdy niezależni przedstawiciele prawnie uznanych i kontrolowanych zawodów związanych z doradztwem prawnym, tacy jak adwokaci, ustalają sytuację prawną klienta lub reprezentują klienta w postępowaniu prawnym, nie byłoby właściwe, aby na podstawie niniejszej dyrektywy nakładać na nich obowiązek raportowania w odniesieniu do takich działań podejrzeń o pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu. Muszą istnieć odstępstwa od obowiązku raportowania informacji uzyskanych przed, w czasie lub po zakończeniu postępowania sądowego, albo przy ustalaniu sytuacji prawnej klienta. Doradztwo prawne podlega obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, chyba że doradca prawny bierze udział w praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, porada prawna jest udzielana w celu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub prawnik wie, że klient szuka porady prawnej do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.
- (21) Bezpośrednio porównywalne usługi należy traktować w ten sam sposób, gdy są one świadczone przez przedstawicieli zawodów, które podlegają niniejszej dyrektywie. W celu przestrzegania praw określonych w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz w Traktacie o Unii Europejskiej, w przypadku audytorów, zewnętrznych księgowych oraz doradców podatkowych, którzy, w niektórych Państwach Członkowskich, mogą bronić lub reprezentować klienta podczas postępowania prawnego lub ustalać sytuację prawną klienta, informacje, które uzyskują w trakcie wykonywania powyższych zadań nie powinny podlegać obowiązkowi raportowania zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (22) Należy przyznać, że ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu nie jest w każdym przypadku takie same. Zgodnie z podejściem opartym na ryzyku, należy wprowadzić do prawodawstwa wspólnotowego zasadę, zgodnie z którą w stosownych przypadkach dozwolone jest stosowanie uproszczonych zasad identyfikacji klienta.
- (23) Odstępstwo dotyczące identyfikacji rzeczywistych beneficjentów wspólnych rachunków posiadanych przez notariuszy lub innych prawników wykonujących zawód poza stosunkiem pracy powinno pozostawać bez uszczerbku dla zobowiązań, które ciążą zgodnie z niniejszą dyrektywą na tych notariuszach lub innych prawnikach wykonujących zawód poza stosunkiem pracy. Obejmuje to wymóg, aby tacy notariusze lub inni prawnicy wykonujący zawód poza stosunkiem pracy sami dokonywali identyfikacji rzeczywistych beneficjentów wspólnych rachunków, które posiadają.
- (24) W równej mierze prawodawstwo wspólnotowe powinno uznać, że niektóre sytuacje stwarzają zwiększone ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; mimo że powinno się ustalać tożsamość i profil działalności wszystkich klientów, występują przypadki, gdy wymagane są szczególnie rygorystyczne procedury identyfikacji i weryfikacji klienta.
- (25) Dotyczy to zwłaszcza stosunków gospodarczych z osobami, które zajmują lub zajmowały ważne stanowiska publiczne, szczególnie z krajów, gdzie szerzy się korupcja. Tego typu stosunki mogą narazić sektor finansowy szczególnie na poważne ryzyko utraty wiarygodności lub ryzyko prawne. Międzynarodowe wysiłki na rzecz walki z korupcją uzasadniają zwrócenie większej uwagi na tego typu przypadki oraz stosowanie ogółu standardowych zasad identyfikacji klienta w stosunku do osób na eksponowanych stanowiskach politycznych na szczeblu krajowym, zaś wzmocnionych zasad identyfikacji klienta w stosunku do osób na eksponowanych stanowiskach politycznych zamieszkujących w innych Państwach Członkowskich lub państwach trzecich.
- (26) Otrzymanie zezwolenia od zwierzchników najwyższego szczebla na nawiązanie stosunków gospodarczych nie powinno oznaczać zezwolenia zarządu, lecz bezpośredniego wyższego szczebla hierarchii, któremu podlega osoba ubiegająca się o takie zezwolenie.
- (27) W celu uniknięcia wielokrotnej identyfikacji i weryfikacji klienta, prowadzącej do opóźnień i nieefektywności w działalności gospodarczej, należy zezwolić na wprowadzanie klientów, których identyfikację przeprowadzono gdzie indziej, pod warunkiem zastosowania właściwych środków bezpieczeństwa. W przypadkach, w których instytucja lub osoba objęte niniejszą dyrektywą zdaje się na stronę trzecią, ostateczną odpowiedzialność za ustalenie tożsamości klienta ponosi instytucja lub osoba, do której klient zostaje wprowadzony. Strona trzecia lub wprowadzający również ponosi odpowiedzialność za spełnienie wszelkich wymogów określonych w dyrektywie, w tym wymogu raportowania podejrzanych transakcji oraz przechowywania dokumentacji, w zakresie, w jakim łączy ją go stosunki z klientem objętym niniejszą dyrektywą.

- (28) W przypadku zaistnienia stosunków pośrednictwa lub zlecenia zadań podmiotom zewnętrznym na podstawie umowy pomiędzy instytucjami lub osobami objętymi niniejszą dyrektywą a zewnętrznymi osobami fizycznymi lub prawnymi, których nie obejmuje niniejsza dyrektywa, jakiegokolwiek zobowiązania w zakresie zwalczania prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu obciążające tych pośredników lub dostawców usług w ramach przynależności do instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą mogą wynikać wyłącznie z umowy, a nie z niniejszej dyrektywy. Za przestrzeganie niniejszej dyrektywy powinna być odpowiedzialna instytucja lub osoba nią objęta.
- (29) Transakcje podejrzane powinny być raportowane do jednostki analityki finansowej (FIU), która działa w charakterze krajowego centrum odpowiedzialnego za otrzymywanie, analizowanie i rozpowszechnianie wśród właściwych organów raportów o transakcjach podejrzanych i innych informacji dotyczących potencjalnego prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Nie powinno to nakładać na Państwa Członkowskie obowiązku zmiany systemu raportowania, w przypadku gdy raport przekazywany jest za pośrednictwem prokuratury lub inne organy wymiaru sprawiedliwości, o ile informacja przekazywana jest niezwłocznie jednostkom analityki finansowej z zachowaniem jej pierwotnej formy i treści, umożliwiając im należyte prowadzenie ich działalności, w tym międzynarodowej współpracy z innymi jednostkami analityki finansowej.
- (30) Jako odstępstwo od ogólnego zakazu przeprowadzania transakcji podejrzanych, instytucje i osoby podlegające niniejszej dyrektywie mogą wykonywać podejrzane transakcje przed poinformowaniem właściwych organów, w przypadku gdy powstrzymanie się od ich wykonania jest niemożliwe lub może zaszkodzić działaniom mającym na celu wykrycie osób czerpiących korzyści z domniemanego prania pieniędzy lub finansowania działań terrorystycznych. Powinno to jednak pozostawać bez uszczerbku dla zobowiązań międzynarodowych przyjętych przez Państwa Członkowskie w zakresie bezzwłocznego zamrażania funduszy i innych aktywów należących do terrorystów, organizacji terrorystycznych lub podmiotów finansujących terroryzm, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych.
- (31) W zakresie, w jakim Państwo Członkowskie zdecydowało o skorzystaniu z wyłączeń określonych w art. 23 ust. 2, może ono zezwolić organowi samorządu reprezentującemu osoby wymienione w tym artykule na nieprzekazywanie jednostce analityki finansowej żadnych informacji otrzymanych od tych osób w okolicznościach określonych w art. 23 ust. 2 lub zobowiązać go do tego.
- (32) Zaobserwowano szereg przypadków, gdy pracownicy, którzy zgłosili swoje podejrzenia co do prania pieniędzy, spotykali się z groźbami lub wrogimi działaniami.
- Chociaż niniejsza dyrektywa nie może ingerować w procedury sądowe Państw Członkowskich, jest to sprawa o znaczeniu kluczowym dla efektywności systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Państwa Członkowskie powinny mieć świadomość istnienia tego problemu i uczynić wszystko, co w ich mocy, aby ochronić pracowników przed tego rodzaju groźbom lub wrogim działaniami.
- (33) Ujawnienie informacji, o których mowa w art. 28, powinno odbywać się zgodnie z przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim ustanowionymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (¹). Ponadto przepisy art. 28 nie mogą kolidować z przepisami krajowymi w zakresie ochrony danych i tajemnicy zawodowej.
- (34) Osoby, które dokonują jedynie konwersji dokumentów papierowych na dane w formie elektronicznej i działają na podstawie umowy z instytucją kredytową lub finansową, nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, tak samo jak każda osoba fizyczna lub prawna, która jedynie dostarcza instytucjom kredytowym lub finansowym systemów informacyjnych lub systemów wspierających przekazywanie funduszy, lub systemu rozliczeniowego i rozrachunkowego.
- (35) Pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu są problemami o skali międzynarodowej, dlatego wysiłki na rzecz ich zwalczania winny mieć charakter globalny. W przypadku gdy instytucje kredytowe i finansowe Wspólnoty posiadają oddziały i filie w państwach trzecich, gdzie występują luki w przepisach w tej dziedzinie, powinny one stosować standardy wspólnotowe w celu uniknięcia stosowania całkiem odmiennych standardów w ramach instytucji lub grupy instytucji lub, jeśli ich zastosowanie jest niemożliwe, powiadomić o tym właściwe organy rodzimego Państwa Członkowskiego.
- (36) Istotne jest, aby instytucje kredytowe i finansowe były w stanie błyskawicznie odpowiadać na wnioski o udzielenie informacji, czy utrzymują one stosunki gospodarcze ze wskazanymi osobami. Do celów stwierdzenia takich stosunków gospodarczych, aby umożliwić szybkie przekazanie tej informacji, instytucje kredytowe i finansowe powinny posiadać skuteczne systemy odpowiedzi do rozmiarów i charakteru działalności. W szczególności w odniesieniu do instytucji kredytowych i większych instytucji finansowych właściwym byłoby dysponowanie systemami elektronicznymi. Przepis ten jest szczególnie ważny w kontekście procedur prowadzących do zamrażania lub zajmowania aktywów (w tym aktywów należących do terrorystów), zgodnie z przepisami krajowymi lub wspólnotowymi mającymi na względzie zwalczanie terroryzmu.

(¹) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- (37) Niniejsza dyrektywa ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące procedury identyfikacji klienta, w tym zastrzone zasady w odniesieniu do klientów lub stosunków gospodarczych wysokiego ryzyka, takich jak odpowiednie procedury w celu określenia, czy dana osoba jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne i określone dodatkowe, bardziej szczegółowe wymogi, takie jak istnienie procedur i polityk w zakresie zapewnienia przestrzegania przepisów. Wszystkie te wymogi mają być spełnione przez każdą z instytucji i osób podlegających niniejszej dyrektywie, podczas gdy od Państw Członkowskich oczekuje się dostosowania szczegółowej implementacji niniejszych przepisów w zależności od specyfiki różnych zawodów oraz różnic w skali i rozmiarze instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą.
- (38) W celu utrzymania mobilizacji instytucji i innych podmiotów podlegających przepisom wspólnotowym w tej dziedzinie należy przekazywać im informacje zwrotne dotyczące użyteczności przekazywanych przez nie raportów i działań podejmowanych w ich wyniku, o ile jest to wykonalne. Aby umożliwić przekazywanie informacji zwrotnych oraz przegląd efektywności systemów zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, Państwa Członkowskie powinny prowadzić i doskonalić odpowiednie statystyki.
- (39) Podczas krajowej rejestracji lub wydawania zezwoleń dla podmiotów prowadzących działalność kantorową, podmiotów świadczących usługi dla trustów lub przedsiębiorstw, a także kasyn gry, właściwe organy powinny zapewnić, że osoby, które faktycznie kierują lub będą kierowały działalnością takich podmiotów, oraz rzeczywisti beneficjenci takich podmiotów są odpowiednimi osobami posiadającymi wymagane kwalifikacje i cieszącymi się zaufaniem. Kryteria oceny, czy dana osoba jest odpowiednią osobą posiadającą wymagane kwalifikacje i cieszącą się zaufaniem, powinny być określone, zgodnie z prawem krajowym. Kryteria te powinny przynajmniej odzwierciedlać potrzebę ochrony tych podmiotów przed wykorzystywaniem ich przez osoby zarządzające nimi lub ich rzeczywistych beneficjentów do celów przestępczych.
- (40) Biorąc pod uwagę międzynarodowy charakter prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, powinno zachęcać się w najszerszym możliwym wymiarze do koordynacji i współpracy między jednostkami analityki finansowej, zgodnie z decyzją Rady 2000/642/WSiSW z dnia 17 października 2000 r. dotyczącą zasad współpracy pomiędzy jednostkami analityki finansowej Państw Członkowskich w odniesieniu do wymiany informacji ⁽¹⁾, z uwzględnieniem ustanowienia unijnej sieci FIU-NET. W tym celu Komisja powinna udzielić takiej pomocy, jaka może być potrzebna do ułatwienia takiej koordynacji, w tym pomocy finansowej.
- (41) Z uwagi na znaczenie walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu Państwa Członkowskie powinny ustanowić w prawie krajowym skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Powinny zostać przyjęte przepisy w zakresie sankcji dotyczących osób fizycznych i prawnych. Ponieważ osoby prawne często uczestniczą w złożonych operacjach prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, sankcje należy dostosować do działalności prowadzonej przez osoby prawne.
- (42) Osoby fizyczne prowadzące jakąkolwiek z działalności wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b) w ramach struktury osoby prawnej, ale poza stosunkiem pracy, powinny ponosić niezależnie odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem art. 35.
- (43) Wyjaśnienie aspektów technicznych przepisów określonych w niniejszej dyrektywie może być niezbędne w celu zapewnienia skutecznej i wystarczająco spójnej implementacji niniejszej dyrektywy, biorąc pod uwagę różne instrumenty finansowe, zawody i ryzyko w różnych Państwach Członkowskich oraz zaawansowanie techniczne w zakresie walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. W związku z tym Komisja powinna być upoważniona do przyjęcia środków wykonawczych, takich jak kryteria służące do identyfikowania sytuacji o niskim i wysokim ryzyku, w których mogłoby być wystarczające stosowanie uproszczonych zasad zachowania należytej staranności lub byłoby właściwe stosowanie zastrzeżonych zasad należytej staranności, z zastrzeżeniem, że nie zmieniają one zasadniczych elementów niniejszej dyrektywy oraz pod warunkiem że Komisja działa zgodnie z zasadami w niej ustanowionymi, po konsultacji z Komitetem ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu.
- (44) Środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾. W tym celu powinien zostać utworzony nowy Komitet ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu, który zastąpi Komitet Kontaktowy ds. Prania Pieniędzy utworzony na podstawie dyrektywy 91/308/EWG.
- (45) Z uwagi na bardzo istotne zmiany, które należałoby wprowadzić w dyrektywie 91/308/EWG, powinno się zastąpić tę dyrektywę w celu zachowania przejrzystości.
- (46) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, to jest zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie i ze względu na zakres i efekty działania można go lepiej zrealizować na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271 z 24.10.2000, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (47) Podczas wykonywania uprawnień wykonawczych zgodnie z niniejszą dyrektywą, Komisja powinna przestrzegać następujących zasad: konieczność zachowania wysokiego poziomu przejrzystości i konsultacji z instytucjami i osobami objętymi niniejszą dyrektywą oraz z Parlamentem Europejskim i Radą; konieczność zapewnienia, że właściwe organy będą w stanie zapewnić konsekwentne przestrzeganie przepisów; zapewnienie długoterminowej równowagi kosztów i korzyści w odniesieniu do instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą we wszystkich środkach wykonawczych; konieczność poszanowania niezbędnej elastyczności przy stosowaniu środków wykonawczych zgodnie z podejściem opartym na ocenie ryzyka; konieczność zapewnienia spójności z innymi przepisami wspólnotowymi w tej dziedzinie; konieczność ochrony Wspólnoty, jej Państw Członkowskich i ich obywateli przed skutkami prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.
- (48) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie powinien być interpretowany lub wykonywany w sposób, który nie jest zgodny z Europejską Konwencją Praw Człowieka,
- c) nabycie, posiadanie lub korzystanie z mienia, ze świadomością w momencie jego otrzymania, że mienie to pochodzi z działalności o charakterze przestępczym lub z udziału w takiej działalności;
- d) udział lub współdziałanie w popełnieniu, usiłowanie popełnienia, jak też pomocnictwo, podżeganie, ułatwianie oraz doradzanie przy popełnieniu czynów określonych w powyższych literach.
3. Pranie pieniędzy zachodzi również w przypadku, gdy działania, w ramach których uzyskano mienie mające stać się przedmiotem prania, miały miejsce na terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.
4. Do celów niniejszej dyrektywy „finansowanie terroryzmu” oznacza bezpośrednie lub pośrednie dostarczanie lub gromadzenie funduszy wszelkimi sposobami, z zamiarem ich użycia lub ze świadomością, że mają zostać użyte, w całości lub w części, w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych w art. 1–4 decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽¹⁾.
5. Świadomość, zamiar lub cel stanowiące znamiona działań określonych w ust. 2 i 4 mogą zostać ustalone na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 2

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu jest zabronione.
2. Do celów niniejszej dyrektywy za pranie pieniędzy uznaje się następujące czyny popełnione umyślnie:
- a) konwersję lub przekazywanie mienia, ze świadomością, że pochodzi ono z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności, w celu ukrywania lub zatajania nielegalnego pochodzenia tego mienia albo udzielenia pomocy osobie, która bierze udział w takiej działalności, dla umożliwienia jej uniknięcia konsekwencji prawnych takiego działania;
- b) ukrycie lub zatajenie prawdziwego charakteru mienia, jego źródła, miejsca położenia, rozporządzania nim, przemieszczania, własności lub praw do mienia, ze świadomością, że mienie to pochodzi z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności;

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się wobec:
- 1) instytucji kredytowych;
- 2) instytucji finansowych;
- 3) następujących osób prawnych lub fizycznych podczas wykonywania swych czynności zawodowych:
- a) audytorów, zewnętrznych księgowych i doradców podatkowych;
- b) notariuszy oraz prawników wykonujących wolne zawody, gdy uczestniczą, działając w imieniu i na rzecz swojego klienta, w transakcjach finansowych lub transakcjach dotyczących nieruchomości lub gdy świadczą klientowi pomoc w planowaniu lub realizowaniu transakcji dotyczących:
- i) kupna i sprzedaży nieruchomości lub podmiotów gospodarczych;
- ii) zarządzania pieniędzmi, papierami wartościowymi lub innymi aktywami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, str. 3.

- iii) otwierania lub zarządzania kontami bankowymi, rachunkami oszczędnościowymi lub rachunkami papierów wartościowych;
- iv) organizacji wkładu niezbędnego do tworzenia lub prowadzenia działalności spółek lub zarządzania nimi;
- v) tworzenia lub działalności trustów, spółek albo podobnych struktur lub zarządzania nimi;
- c) podmiotów świadczących usługi na rzecz trustów lub przedsiębiorstw, nieobjętych lit. a) lub b);
- d) pośredników w obrocie nieruchomościami;
- e) inne osoby fizyczne lub prawne handlujące towarami, w zakresie, w jakim płatności są dokonywane w gotówce w kwocie co najmniej 15 000 EUR, bez względu na to, czy transakcja jest dokonywana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być wzajemnie ze sobą powiązane;
- f) kasyna.

2. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o wyłączeniu z zakresu stosowania określonego w art. 3 ust. 1 lub 2 osób fizycznych i prawnych, które prowadzą działalność finansową w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie, gdy występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Artykuł 3

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu definicji zawartej w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnoszącej się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾ oraz obejmuje znajdujące się we Wspólnocie oddziały w znaczeniu art. 1 ust. 3 wspomnianej dyrektywy, instytucji kredytowych posiadających swoje siedziby na terytorium Wspólnoty lub poza nią;
- 2) „instytucja finansowa” oznacza:
 - a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi działalność w zakresie dokonywania jednej lub więcej operacji objętych pkt 2)–12) i pkt 14) załącznika I do dyrektywy 2000/12/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut oraz biur dokonujących przekazów pieniężnych;
 - b) spółkę ubezpieczeniową, której działalność została zarejestrowana zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2004 r. dotyczącą ubezpieczeń na życie⁽²⁾, w zakresie, w jakim prowadzi działalność będącą przedmiotem tej dyrektywy;
 - c) przedsiębiorstwo inwestycyjne, w rozumieniu definicji zawartej w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/39/WE Parla-

mentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczącej rynków instrumentów finansowych⁽³⁾;

- d) przedsiębiorstwo wspólnego inwestowania wprowadzające na rynek swoje jednostki lub akcje;
 - e) pośrednika ubezpieczeniowego w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego⁽⁴⁾, z wyjątkiem pośredników wymienionych w art. 2 ust. 7 tej dyrektywy, w przypadkach gdy prowadzą oni działalność w zakresie ubezpieczeń na życie i innych usług związanych z inwestycjami;
 - f) znajdujące się we Wspólnocie oddziały instytucji finansowych, o których mowa w lit. a)–e), posiadających swoje siedziby na terytorium Wspólnoty lub poza nią;
- 3) „mienie” oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne lub niematerialne, rzeczy ruchome lub nieruchomości oraz dokumenty lub instrumenty prawne w jakiegokolwiek formie, włącznie z elektroniczną lub cyfrową, zaświadczone o prawie własności lub innych prawach do tych aktywów;
- 4) „działalność przestępcza” oznacza jakiegokolwiek przestępczy udział w popełnieniu poważnego przestępstwa;
- 5) „poważne przestępstwa” oznaczają co najmniej:
- a) czyny określone w art. 1–4 decyzji ramowej 2002/475/WSiSW;
 - b) jakiegokolwiek przestępstwa w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 ust. 1 lit. a) Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r.;
 - c) działalność organizacji przestępczych zdefiniowaną w art. 1 wspólnego działania Rady 98/733/WSiSW z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie uznawania za przestępstwa karne uczestnictwa w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej⁽⁵⁾;
 - d) nadużycia finansowe, co najmniej poważne, zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 1 i art. 2 Konwencji w sprawie zabezpieczenia interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽⁶⁾;
 - e) korupcję;
 - f) przestępstwo, którego maksymalne zagrożenie karą przekracza rok pozbawienia wolności lub aresztu, lub – w przypadku Państw, których systemy prawne określają minimalny próg zagrożenia karą dla tego typu przestępstw – każde przestępstwo, którego dolna granica zagrożenia karą wynosi co najmniej sześć miesięcy pozbawienia wolności lub aresztu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 9 z 15.1.2003, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 49.

- 6) „rzeczywisty beneficjent”, oznacza osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które ostatecznie są właścicielami lub sprawują kontrolę nad klientem lub osobą fizyczną, w imieniu których przeprowadzana jest transakcja lub prowadzona jest działalność. Rzeczywisty beneficjent obejmuje co najmniej:
- a) w przypadku podmiotów o charakterze korporacyjnym:
 - i) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które ostatecznie są właścicielami lub kontrolują podmiot prawny bezpośrednio lub pośrednio posiadając lub kontrolując wystarczający odsetek udziałów lub praw głosu w tym podmiocie prawnym, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, z wyjątkiem spółek notowanych na rynku regulowanym, podlegających wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z przepisami wspólnotowymi lub podlegających równoważnym standardom międzynarodowym; odsetek w wysokości 25 % plus jeden udział uznaje się za wystarczający dla spełnienia tego kryterium;
 - ii) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które w inny sposób sprawują kontrolę nad zarządzaniem podmiotem prawnym;
 - b) w przypadku podmiotów prawnych, takich jak fundacje, oraz porozumień prawnych, takich jak trusty, które administrują środkami oraz je rozdzielają:
 - i) w przypadku gdy przyszli beneficjenci zostali już określani – osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które są beneficjentami co najmniej 25 % mienia porozumienia prawnego lub podmiotu prawnego;
 - ii) w przypadku gdy osoby fizyczne czerpiące korzyści z porozumienia prawnego lub podmiotu prawnego jeszcze nie zostały określone – kategorię osób, w których głównym interesie powstało lub działa porozumienie prawne lub podmiot prawny;
 - iii) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad co najmniej 25 % lub więcej majątku porozumienia prawnego lub podmiotu prawnego;
- 7) „podmiot świadczący usługi na rzecz trustów i przedsiębiorstw” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która poprzez swoją działalność świadczy osobom trzecim następujące usługi:
- a) tworzenie spółek lub innych osób prawnych;
 - b) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze dyrektora lub sekretarza spółki, wspólnika spółki osobowej lub na porównywalnym stanowisku w stosunku do innych osób prawnych;
 - c) zapewnienie siedziby, adresu działalności, korespondencyjnego lub administracyjnego i innych związanych z tym usług dla przedsiębiorstwa, spółki osobowej lub innego podmiotu prawnego albo porozumienia prawnego;
 - d) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze powiernika trustu dobrowolnego lub podobnego porozumienia prawnego;
 - e) działanie lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze formalnego wspólnika na rzecz innego podmiotu, innego niż spółka notowana na rynku regulowanym, podlegająca wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z prawodawstwem wspólnotowym lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym;
- 8) „osoby zajmujące eksponowane stanowiska polityczne” oznaczają osoby fizyczne, które sprawują lub sprawowały znaczące funkcje publiczne, jak również członkowie najbliższej rodziny oraz osoby znane jako bliscy współpracownicy tych osób;
- 9) „stosunki gospodarcze” oznaczają stosunki zawodowe lub handlowe, związane z działalnością gospodarczą instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą, które w momencie nawiązywania kontaktów roszą nadzieje na długotrwałe ich utrzymywanie;
- 10) „bank fikcyjny” oznacza instytucję kredytową lub instytucję prowadzącą równoważną działalność, utworzoną na terytorium państwa, w którym nie jest ona fizycznie obecna, w taki sposób, by miało miejsce rzeczywiste zarządzanie nią i kierowanie, która to instytucja nie jest stowarzyszona z grupą finansową działającą w sposób prawnie uregulowany.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy jest rozszerzone w całości lub częściowo, w taki sposób, aby objąć te zawody i kategorie przedsiębiorstw innych niż instytucje i osoby określone w art. 2 ust. 1, wykonujące działania, które mogą być szczególnie wykorzystywane do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.
2. W przypadku podjęcia przez Państwo Członkowskie decyzji o rozszerzeniu stosowania przepisów niniejszej dyrektywy wobec zawodów i kategorii przedsiębiorstw innych niż określone w art. 2 ust. 1, informuje ono o tym Komisję.

Artykuł 5

W celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu Państwa Członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne przepisy w dziedzinie regulowanej niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ II

ZASADY NALEŻYTEJ STARANNOŚCI WOBEC KLIENTA

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zakazują swoim instytucjom kredytowym i finansowym prowadzenia anonimowych rachunków lub anonimowych książeczek oszczędnościowych. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 6, Państwa Członkowskie w każdym przypadku wymagają, aby tożsamość posiadaczy i beneficjentów istniejących anonimowych rachunków lub anonimowych książeczek oszczędnościowych ustalana była z zachowaniem środków należytej staranności tak szybko, jak to możliwe, a w każdym przypadku przed skorzystaniem z takich rachunków lub książeczek oszczędnościowych w jakikolwiek sposób.

Artykuł 7

Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą stosują środki należytej staranności wobec klienta w następujących przypadkach:

- a) przy nawiązywaniu stosunków gospodarczych;
- b) przy przeprowadzaniu sporadycznych transakcji w wysokości 15 000 EUR lub więcej bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane.
- c) gdy istnieje podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu bez względu na jakiekolwiek odstępstwo, zwolnienie lub wartości graniczne;
- d) gdy istnieją wątpliwości co do prawdziwości lub odpowiedniości wcześniej otrzymanych danych dotyczących tożsamości klienta.

Artykuł 8

1. Środki należytej staranności wobec klienta obejmują:
 - a) identyfikację klienta i weryfikację jego tożsamości na podstawie dokumentów, danych lub informacji pochodzących z rzetelnego i niezależnego źródła;
 - b) identyfikowanie, w odpowiednich przypadkach, rzeczywistego beneficjenta i podejmowanie uzależnionych od ryzyka i uzasadnionych środków weryfikowania jego tożsamości, tak by dana instytucja lub osoba objęta niniejszą dyrektywą była przekonana, że wie, kim jest rzeczywisty beneficjent, włączając, w przypadku podmiotów prawnych, trustów i podobnych porozumień prawnych, podejmowanie uzależnionych od ryzyka i uzasadnionych środków w celu zrozumienia struktury własności i kontroli klienta;
 - c) uzyskanie informacji na temat celu i zamierzonego charakteru stosunków gospodarczych;
 - d) prowadzenie bieżącego monitoringu stosunków gospodarczych, włącznie z badaniem transakcji podejmowanych

w trakcie trwania tych stosunków w celu zapewnienia, że prowadzone transakcje są zgodne z wiedzą danej instytucji lub osoby na temat klienta, profilu działalności oraz ryzyka, w tym, w miarę konieczności, źródeł pochodzenia środków, jak również zapewnienie, że posiadane dokumenty, dane lub informacje są na bieżąco uaktualniane.

2. Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą stosują wszystkie wymagania dotyczące należytej staranności wobec klienta określone w ust. 1, lecz mogą określić zakres podejmowanych środków w oparciu o ocenę ryzyka w zależności od typu klienta, stosunków gospodarczych, produktu lub transakcji. Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą zobowiązane są być w stanie wykazać właściwym organom określonym w art. 37, w tym organom samorządu, że zakres środków jest odpowiedni, biorąc pod uwagę ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie wymagają, aby weryfikacja tożsamości klienta i rzeczywistego beneficjenta odbywała się przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przed realizacją transakcji.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zakończenie weryfikacji tożsamości klienta i rzeczywistego beneficjenta podczas nawiązywania stosunków gospodarczych, jeżeli konieczne jest, aby nie przerywać normalnego prowadzenia działalności gospodarczej oraz o ile występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. W takich sytuacjach procedury te są doprowadzane do końca tak szybko, jak to możliwe po nawiązaniu pierwszego kontaktu.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do działalności w zakresie ubezpieczeń na życie, zezwolić, aby weryfikacja tożsamości beneficjenta polisy miała miejsce po nawiązaniu stosunków gospodarczych. W takim przypadku weryfikacja ma miejsce w momencie wypłaty lub przed jej dokonaniem, albo w momencie, w którym beneficjent zamierza wykonać prawa przyznane w ramach polisy, lub przed powzięciem przez niego takiego zamiaru.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na otworenie rachunku bankowego, pod warunkiem że istnieją odpowiednie zabezpieczenia zapewniające, że transakcje nie są przeprowadzane przez klienta lub w jego imieniu dopóki nie zostaną w pełni spełnione wymogi określone w wyżej wymienionych przepisach.

5. W przypadku gdy dana instytucja lub osoba nie jest w stanie spełnić wymogów art. 8 ust. 1 lit. a), b) i c), Państwa Członkowskie wymagają, aby nie przeprowadzała ona transakcji za pomocą rachunku bankowego, nie nawiązywała stosunków gospodarczych ani nie realizowała transakcji lub aby rozwiązała stosunki gospodarcze, a następnie rozważyła złożenie zawiadomienia dotyczącego danego klienta jednostce analityki finansowej (FIU) zgodnie z art. 22.

Państwa Członkowskie nie są zobowiązane do stosowania akapitu pierwszego w sytuacjach, gdy notariusze, prawnicy wykonujący wolne zawody, audytorzy, zewnątrzni księgowi i doradcy podatkowi są w trakcie ustalania sytuacji prawnej ich klienta, wykonywania obowiązków obrońcy, reprezentowania tego klienta w postępowaniu sądowym lub w sprawach dotyczących tego postępowania, włącznie z udzielaniem porad w sprawie wszczęcia lub możliwości uniknięcia postępowania.

6. Państwa Członkowskie zobowiążą instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do stosowania procedur należytej staranności wobec klienta nie tylko wobec wszystkich nowych klientów, ale także we właściwym czasie wobec aktualnych klientów w oparciu o ocenę ryzyka.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie wymagają, aby wszyscy klienci kasyn, którzy nabywają lub wymieniają żetony do gry o wartości co najmniej 2 000 EUR, byli identyfikowani oraz by weryfikowana była ich tożsamość.

2. Kasyna podlegające nadzorowi państwa spełniają wymogi należytej staranności wobec klienta, jeśli dokonują rejestracji, identyfikacji i weryfikacji tożsamości swoich klientów od razu przy wejściu lub przed wejściem do kasyna, niezależnie od wartości zakupionych żetonów do gry.

SEKCJA 2

Uprozczone zasady należytej staranności wobec klienta

Artykuł 11

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 lit. a), b) i d), art. 8 i art. 9 ust. 1, instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą nie podlegają wymaganiom przewidzianym w tych artykułach, w przypadku gdy klient jest instytucją kredytową lub finansową objętą niniejszą dyrektywą albo jest instytucją kredytową lub finansową mieszczącą się w państwie trzecim, w którym podlega wymogom równoważnym wobec ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz nadzorowi pod względem zgodności z tymi wymogami.

2. W drodze odstępstwa od art. 7 lit. a), b) i d), art. 8 i art. 9 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą na niestosowanie wymogów należytej staranności w odniesieniu do:

a) spółek notowanych na giełdzie, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE, w co najmniej jednym Państwie Członkowskim oraz notowanych na

giełdzie spółek z państw trzecich podlegających wymaganiom ujawniania informacji zgodnym z przepisami wspólnotowymi;

b) rzeczywistych beneficjentów rachunków połączonych notariuszy i innych prawników wykonujących wolne zawody z Państw Członkowskich lub państw trzecich, pod warunkiem że są oni zobowiązani do przestrzegania wymogów w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu zgodnych ze standardami międzynarodowymi oraz są objęci nadzorem pod względem zgodności z tymi wymogami, a także pod warunkiem że informacja o tożsamości rzeczywistego beneficjenta jest udostępniana na wniosek instytucjom działającym w charakterze instytucji depozytowych dla rachunków połączonych;

c) krajowych organów władzy publicznej,

lub w odniesieniu do każdego innego klienta, w przypadku którego ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu jest niewielkie i który spełnia kryteria techniczne określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. b).

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2, instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą w każdym przypadku gromadzą wystarczające informacje w celu ustalenia, czy klient kwalifikuje się do wyłączenia określonego w tych ustępach.

4. Państwa Członkowskie informują się wzajemnie oraz informują Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki określone w ust. 1 lub 2 albo w innych sytuacjach, w których spełnione są kryteria techniczne określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. b).

5. W drodze odstępstwa od art. 7 lit. a), b) i d), art. 8 i art. 9 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą na niestosowanie wymogów należytej staranności w odniesieniu do:

a) polis ubezpieczeniowych na życie, w przypadku gdy składka roczna nie przewyższa 1 000 EUR lub składka jednorazowa nie przewyższa 2 500 EUR;

b) polis ubezpieczeniowych w funduszach emerytalnych, pod warunkiem że takie polisy nie zawierają klauzuli o odpłatnym zrzeczeniu się przez ubezpieczonego praw wynikających z polisy, oraz nie mogą być użyte jako dodatkowe zabezpieczenie;

c) powszechnych towarzystw emerytalnych, funduszy emerytalnych i innych systemów emerytalnych, które zapewniają świadczenia emerytalne dla pracowników, gdzie składkę odlicza się od wynagrodzenia i których regulamin nie dopuszcza przeniesienia uprawnień;

d) pieniędzy elektronicznych, w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością⁽¹⁾, jeżeli maksymalna kwota przechowywana na nośniku nie przekracza 150 EUR w przypadku urządzenia, które nie może zostać ponownie naładowane, a w przypadku urządzenia, które może zostać ponownie naładowane – kiedy obowiązuje ograniczenie łącznej kwoty transakcji przeprowadzonych w danym roku kalendarzowym do 2 500 EUR, z wyjątkiem przypadków, gdy posiadacz określony w art. 3 dyrektywy 2000/46/WE dokonał w tym samym roku kalendarzowym wykupu na kwotę w wysokości co najmniej 1 000 EUR,

lub w odniesieniu do każdego innego produktu lub transakcji, z którymi związane jest niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu i które spełniają kryteria techniczne określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. b).

Artykuł 12

W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji na mocy art. 40 ust. 4, Państwa Członkowskie zabraniają instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec instytucji kredytowych i finansowych lub spółek notowanych na giełdzie papierów wartościowych z danego państwa trzeciego albo wobec innych podmiotów w przypadkach gdy spełnione są kryteria techniczne określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. b).

SEKCJA 3

Wzmoczona należyta staranność wobec klienta

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do stosowania, w oparciu o ocenę ryzyka, oprócz środków określonych w art. 7, 8 i art. 9 ust. 6, środków wzmoczonej należytej staranności wobec klienta, w sytuacjach, które z natury mogą wiązać się z wyższym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a przynajmniej w sytuacjach określonych w ust. 2, 3 i 4 oraz w innych przypadkach wiążących się z wysokim ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w których spełnione są kryteria techniczne określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. c).

2. W przypadku gdy klient nie jest fizycznie obecny dla celów identyfikacji, Państwa Członkowskie wymagają od tych instytucji i osób podjęcia specjalnych i odpowiednich środków w celu zrehabilitowania podwyższonego ryzyka, na przykład poprzez stosowanie co najmniej jednego z następujących środków:

a) zapewnienie, że tożsamość klienta jest ustalana na podstawie dodatkowych dokumentów, danych lub informacji;

b) dodatkowe środki weryfikacji lub potwierdzenia autentyczności przedstawionych dokumentów lub wymaganie poświadczenia ich zgodności przez instytucję kredytową lub finansową objętą niniejszą dyrektywą;

c) zapewnienie, aby pierwsza płatność w ramach operacji została zrealizowana za pośrednictwem rachunku otwartego w imieniu klienta w instytucji kredytowej.

3. W odniesieniu do transgranicznych stosunków w ramach bankowości korespondencyjnej z instytucjami będącymi korespondentami z państw trzecich, Państwa Członkowskie nakazują, aby instytucje kredytowe:

a) gromadziły wystarczające informacje o instytucji będącej korespondentem w celu zrozumienia w pełni charakteru jej działalności, ustalenia na podstawie publicznie dostępnych informacji wiarygodności instytucji i jakości nadzoru;

b) oceniały środki kontroli w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu stosowane przez instytucję będącą korespondentem;

c) uzyskiwały zgodę zwierzchników najwyższego szczebla przed ustanowieniem nowej relacji bankowości korespondencyjnej;

d) sporządzały dokumentację określającą zakres odpowiedzialności każdej instytucji;

e) w odniesieniu do kont przejściowych upewniały się, że instytucja kredytowa będąca korespondentem przeprowadziła weryfikację tożsamości i podjęła odpowiednie działania w ramach bieżących procedur zachowania należytej staranności w stosunku do klientów mających bezpośredni dostęp do rachunków bankowych korespondenta oraz że ma on możliwość udostępnienia na żądanie tej instytucji stosownych danych dotyczących zachowania należytej staranności wobec klienta.

4. W odniesieniu do transakcji lub stosunków gospodarczych z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne mieszkającymi w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, Państwa Członkowskie wprowadzają wobec instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą wymóg:

a) posiadania odpowiednich procedur opartych na ocenie ryzyka w celu ustalenia, czy klient jest osobą zajmującą politycznie eksponowane stanowisko;

b) uzyskania zezwolenia zwierzchników najwyższego szczebla na nawiązanie stosunków gospodarczych z takimi klientami;

c) podejmowania odpowiednich środków w celu ustalenia źródła majątku i źródła pochodzenia środków zaangażowanych w ramach stosunków gospodarczych lub transakcji;

d) prowadzenia ciągłej, wzmoczonej kontroli danego stosunku gospodarczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 39.

5. Państwa Członkowskie zabraniają instytucjom kredytowym nawiązywania lub kontynuowania stosunków w ramach bankowości korespondencyjnej z bankiem fikcyjnym oraz wprowadzają wymóg podejmowania uzasadnionych środków przez instytucje kredytowe w celu zapewnienia, że nie nawiązują relacji w ramach bankowości korespondencyjnej ani ich nie utrzymują z bankiem, o którym wiadomo, iż pozwala na korzystanie ze swoich rachunków bankowi fikcyjnemu.

6. Państwa Członkowskie zapewniają, aby instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą zwracały szczególną uwagę na zagrożenie praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, które może wynikać z produktów lub transakcji sprzyjających anonimowości i w miarę potrzeby podejmowały odpowiednie środki w celu przeciwdziałania wykorzystaniu takich produktów lub transakcji do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

SEKCJA 4

Spełnienie wymogów przy udziale stron trzecich

Artykuł 14

Państwa Członkowskie mogą zezwolić instytucjom i osobom objętym niniejszą dyrektywą na korzystanie z usług stron trzecich w zakresie spełnienia wymogów określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c). Ostateczną odpowiedzialność za spełnienie tych wymogów ponosi jednak instytucja lub osoba objęta niniejszą dyrektywą, która korzysta z usług strony trzeciej.

Artykuł 15

1. W przypadkach gdy Państwo Członkowskie zezwala położonym na jego terytorium instytucjom kredytowym lub finansowym określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono znajdującym się na jego terytorium instytucjom i osobom określonym w art. 2 ust. 1 na uznawanie i przyjmowanie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 14, rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) w innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność kantorową oraz biur dokonujących przekazów pieniężnych, która to instytucja spełnia wymogi określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty i dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w Państwie Członkowskim, do którego odnosi się klient.

2. W tych przypadkach, gdy Państwo Członkowskie zezwala położonym na jego terytorium podmiotom prowadzącym działalność kantorową oraz biurom dokonującym przekazów pieniężnych określonym w art. 3 pkt 2) lit. a) na działanie

w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję tej samej kategorii w innym Państwie Członkowskim, która spełnia wymagania określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty i dane stanowiące podstawę tych wymagań różnią się od wymaganych w Państwie Członkowskim, do którego odnosi się klient.

3. W przypadkach gdy Państwo Członkowskie zezwala położonym na jego terytorium osobom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a)–c) na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 rezultatu wymogów dotyczących zachowania należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez osobę określoną w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a)–c) w innym Państwie Członkowskim, która spełnia wymagania określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty i dane stanowiące podstawę tych wymagań różnią się od wymaganych w Państwie Członkowskim, do którego odnosi się klient.

Artykuł 16

1. Do celów przepisów niniejszej sekcji, „strona trzecia” oznacza instytucje i osoby wymienione w art. 2 lub równoważne wobec nich instytucje i osoby usytuowane w państwie trzecim, które spełniają następujące wymogi:

- a) podlegają obowiązkowi uznanej ustawowo rejestracji zawodowej;
- b) stosują wymogi należytej staranności wobec klienta i wymogi w zakresie przechowywania rejestrów określone w niniejszej dyrektywie lub równoznaczne z nimi, a spełnianie przez nie wymogów niniejszej dyrektywy podlega nadzorowi zgodnie z przepisami rozdziału V, sekcja 2 lub mieszczą się one w państwie trzecim, w którym obowiązują wymogi równoważne z określonymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie informują się wzajemnie oraz informują Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki określone w ust. 1 lit. b).

Artykuł 17

W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji na mocy art. 40 ust. 4 Państwa Członkowskie wprowadzą wobec instytucji i osób objętych niniejszą dyrektywą zakaz korzystania z usług stron trzecich z danego państwa trzeciego w celu spełnienia wymogów określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c).

Artykuł 18

1. Strony trzecie niezwłocznie udostępniają instytucji lub osobie objętej niniejszą dyrektywą, do której zwraca się klient, informacje wymagane zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a)–c).

2. Strona trzecia niezwłocznie przekazuje, na żądanie instytucji lub osoby objętej niniejszą dyrektywą, do której zwraca się klient, odpowiednie kopie danych z identyfikacji i weryfikacji, jak również inną stosowną dokumentację potwierdzającą tożsamość klienta lub rzeczywistego beneficjenta.

Artykuł 19

Przepisy niniejszej sekcji nie mają zastosowania w przypadku zlecenia zadań podmiotom zewnętrznym lub w przypadku pośrednictwa, gdy zgodnie z umową usługodawca lub pośrednik ma być traktowany jako podmiot podlegający instytucji lub osobie objętej niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ III**OBOWIĄZEK PRZEKAZYWANIA INFORMACJI****SEKCJA 1****Przepisy ogólne****Artykuł 20**

Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do zwracania szczególnej uwagi na każdą działalność, która ze względu na swój charakter wydaje się w dużym stopniu wypełniać znamiona transakcji związanej z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, co dotyczy w szczególności skomplikowanych transakcji lub transakcji o wyjątkowo dużej wartości oraz wszelkich niezwykłych rodzajów transakcji, które nie mają wyraźnego celu gospodarczego lub widocznego celu zgodnego z prawem.

Artykuł 21

1. Każde z Państw Członkowskich ustanawia jednostkę analityki finansowej w celu efektywnego zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

2. Jednostka analityki finansowej jest ustanawiana jako centralna jednostka krajowa. Do jej obowiązków należy przyjmowanie (oraz w dozwolonym zakresie żądanie), analizowanie i ujawnianie właściwym organom informacji, które dotyczą potencjalnego prania pieniędzy, potencjalnego finansowania terroryzmu, jak również informacji wymaganych krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi. Jest ona wyposażona w odpowiednie środki do wykonywania swoich zadań.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, aby jednostka analityki finansowej miała na czas bezpośredni lub pośredni dostęp do informacji finansowych, administracyjnych oraz informacji organów wymiaru sprawiedliwości, które są jej potrzebne do wykonywania swoich zadań.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą, a w stosownych przypadkach także ich kierownictwo i pracowników do pełnej współpracy polegającej na:

a) niezwłocznym informowaniu, z własnej inicjatywy, jednostki analityki finansowej w przypadku gdy instytucja lub osoba objęta niniejszą dyrektywą wie, podejrzewa lub ma uzasadnione podstawy by podejrzewać, że popełniono lub usiłowano popełnić przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;

b) niezwłocznym dostarczaniu jednostce analityki finansowej, na jej żądanie, wszelkich niezbędnych informacji, zgodnie z procedurami określonymi w mających zastosowanie przepisach.

2. Informacje określone w ust. 1 są przekazywane jednostce analityki finansowej Państwa Członkowskiego, na którego terytorium mieści się dana instytucja lub osoba przekazująca informacje. Informacje są przekazywane co do zasady przez osobę lub osoby wyznaczone zgodnie z procedurami określonymi w art. 34.

Artykuł 23

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 22 ust. 1, w przypadku osób określonych w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b), Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć w miejsce jednostki analityki finansowej odpowiedni organ danego samorządu zawodowego jako organ, do którego należy kierować informacje w pierwszej kolejności. Bez uszczerbku dla ust. 2, wyznaczony organ samorządu niezwłocznie przekazuje w takich przypadkach informacje jednostce analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści.

2. Państwa Członkowskie nie mają obowiązku stosowania wymagań określonych w art. 22 ust. 1 w stosunku do notariuszy, prawników wykonujących wolne zawody, audytorów, zewnętrznych księgowych oraz doradców podatkowych w odniesieniu do informacji, które otrzymują od swojego klienta lub uzyskują na jego temat podczas ustalania jego sytuacji prawnej lub podczas wykonywania swoich obowiązków polegających na obronie lub reprezentowaniu tego klienta w postępowaniu sądowym, lub w związku z takim postępowaniem, włączając w to doradztwo w sprawie wszczęcia lub unikania postępowania, bez względu na to, czy takie informacje są uzyskane lub otrzymane przed, w trakcie czy po zakończeniu takiego postępowania.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje oraz osoby podlegające niniejszej dyrektywie do wstrzymania wykonania transakcji, o których wiedzą, lub co do których podejrzewają, iż mają one związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, do momentu zakończenia niezbędnych działań zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a). Zgodnie z przepisami Państw Członkowskich może zostać wydane polecenie odstąpienia od wykonania takiej transakcji

2. Jeżeli w przypadku takiej transakcji istnieje podejrzenie, iż może ona prowadzić do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu i jeżeli wykonanie takiej transakcji nie może być wstrzymane w tym trybie, lub jeżeli takie wstrzymanie transakcji może zaszkodzić działaniom mającym na celu wykrycie osób czerpiących korzyści z prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, dane instytucje i osoby powiadamiają jednostkę analityki finansowej natychmiast po dokonaniu transakcji.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że jeżeli w trakcie kontroli przeprowadzanej przez właściwe organy, o których mowa w art. 37, w instytucjach i u osób objętych niniejszą dyrektywą albo w jakikolwiek inny sposób ujawnione zostaną okoliczności mogące mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, organy prowadzące kontrolę niezwłocznie powiadamiają o tym jednostkę analityki finansowej.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, by organy nadzorcze upoważnione na mocy ustawy lub przepisów wykonawczych do nadzorowania giełdy, rynku obrotu dewizowego oraz rynku finansowych instrumentów pochodnych informowały jednostkę analityki finansowej o ujawnieniu okoliczności mogących mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.

Artykuł 26

Ujawnienie w dobrej wierze, zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 23, informacji określonych w art. 22 i 23 przez instytucję lub osobę objętą niniejszą dyrektywą, jej pracownika lub kierownika nie stanowi naruszenia ograniczeń w zakresie ujawniania informacji obowiązujących zgodnie z umową lub przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi i nie naraża tej instytucji lub osoby, jej kierownictwa i pracowników na jakiegokolwiek rodzaju odpowiedzialność.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu ochrony pracowników instytucji lub osób objętych niniejszą dyrektywą, którzy zgłaszają podejrzenia prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach swoich struktur lub jednostce analityki finansowej przed narażeniem na groźby lub wrogie działania.

SEKCJA 2

Zakaz ujawniania informacji

Artykuł 28

1. Instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą, ich kierownictwo i pracownicy nie ujawniają klientom, których to dotyczy, ani innym osobom trzecim faktu przekazania informacji zgodnie z art. 22 i 23 lub tego, że jest lub może być prowadzone dochodzenie dotyczące prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje ujawniania informacji właściwym organom określonym w art. 37, w tym organom samorządu, ani ujawniania do celów ścigania.

(¹) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy instytucjami z Państw Członkowskich lub z państw trzecich, należącymi do tej samej grupy w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 12 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (¹), pod warunkiem że spełniają one wymogi określone w art. 11 ust. 1.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy osobami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b) z Państw Członkowskich lub z państw trzecich, w których obowiązują wymogi równoważne wobec określonych w niniejszej dyrektywie, które wykonują swoją działalność zawodową jako pracownicy albo poza stosunkiem pracy, w ramach tej samej osoby prawnej lub sieci. Do celów niniejszego artykułu, przez „sieć” rozumie się większą strukturę, do której należy osoba, mającą wspólnego właściciela, wspólne kierownictwo oraz wspólną kontrolę przestrzegania przepisów.

5. W odniesieniu do instytucji lub osób wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) oraz w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b), w przypadkach dotyczących tego samego klienta oraz tej samej transakcji obejmującej co najmniej dwie instytucje lub osoby, zakaz określony w ust. 1 nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy odpowiednimi instytucjami lub osobami, pod warunkiem że są one usytuowane w Państwie Członkowskim albo w państwie trzecim, w którym obowiązują wymogi równoważne wobec wymogów określonych w niniejszej dyrektywie, oraz że należą one do tej samej kategorii zawodowej i podlegają równorzędnym obowiązkom w zakresie tajemnicy zawodowej i ochrony danych osobowych. Informacje podlegające wymianie wykorzystuje się wyłącznie do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

6. Przypadki, gdy osoby, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b), starają się odwieść klienta od udziału w nielegalnej działalności, nie stanowią ujawnienia w rozumieniu ust. 1.

7. Państwa Członkowskie informują się wzajemnie oraz Komisję o przypadkach, w których ich zdaniem państwo trzecie spełnia warunki określone w ust. 3, 4 lub 5.

Artykuł 29

W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji zgodnie z art. 40 ust. 4, Państwa Członkowskie wprowadzają zakaz ujawniania informacji pomiędzy instytucjami i osobami objętymi niniejszą dyrektywą oraz instytucjami i osobami z danego państwa trzeciego.

ROZDZIAŁ IV

Artykuł 32

PRZECHOWYWANIE REJESTRÓW I DANE STATYSTYCZNE

Artykuł 30

Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do przechowywania następujących dokumentów i informacji, które mogą być wykorzystane w każdym dochodzeniu związanym z przypadkiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu albo do celów analizy możliwego prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu przez jednostkę analityki finansowej lub przez inne właściwe organy zgodnie z prawem krajowym:

- a) w przypadku ustalania tożsamości klienta z zachowaniem należytej staranności, kopii lub wypisów z wymaganych dowodów przez okres co najmniej pięciu lat od momentu zakończenia stosunków gospodarczych z danym klientem;
- b) w przypadku stosunków gospodarczych i transakcji, dotyczących ich dowodów i rejestrów składających się z oryginalnych dokumentów lub ich kopii, które, zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi, mogą stanowić dowód w postępowaniach sądowych, przez okres co najmniej pięciu lat od momentu przeprowadzenia transakcji lub zakończenia stosunków gospodarczych.

Artykuł 31

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje kredytowe i finansowe objęte niniejszą dyrektywą do stosowania w odpowiednich przypadkach w swoich oddziałach i kontrolowanych przez nich przedsiębiorstwach mieszczących się w państwach trzecich środków w zakresie zachowania należytej staranności przy ustalaniu tożsamości klienta i przechowywania rejestrów co najmniej równoważnych z określonymi w niniejszej dyrektywie.

W przypadku gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na stosowanie takich równoważnych środków, Państwa Członkowskie zapewniają, aby dane instytucje kredytowe i finansowe informowały o tym właściwe organy danego rodzimego Państwa Członkowskiego.

2. Państwa Członkowskie i Komisja informują się wzajemnie o przypadkach, w których przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na stosowanie środków wymaganych zgodnie z pierwszym akapitem ust. 1 i w których możliwe jest podjęcie skoordynowanych działań w celu znalezienia rozwiązania.

3. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje kredytowe lub finansowe do podjęcia dodatkowych środków w celu skutecznego przeciwdziałania ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w przypadkach gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 akapit pierwszy.

Państwa Członkowskie zobowiązują swoje instytucje kredytowe i finansowe do ustanowienia systemów umożliwiających im udzielanie pełnych i natychmiastowych odpowiedzi na zapytania jednostki analityki finansowej lub innych organów wystosowane zgodnie z ich prawem krajowym dotyczące tego, czy instytucje te utrzymują lub utrzymywały w ciągu ostatnich pięciu lat stosunki gospodarcze z określonymi osobami fizycznymi lub prawnymi, oraz dotyczące charakteru tych stosunków.

Artykuł 33

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że są zdolne do prowadzenia przeglądów efektywności swoich systemów zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu poprzez prowadzenie wyczerpujących statystyk dotyczących kwestii związanych z efektywnością tych systemów.

2. Statystyki te obejmują co najmniej liczbę zgłoszeń dotyczących podejrzanych transakcji przyjętych przez jednostkę analityki finansowej, działania podjęte w reakcji na te zgłoszenia oraz wskazują, w skali roku, liczbę spraw, w których przeprowadzono dochodzenie, liczbę osób ściganych i osób skazanych za przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz ilość zamrożonego, zajętego lub skonfiskowanego mienia.

3. Państwa Członkowskie zapewniają publikację skonsolidowanego zestawienia tych sprawozdań statystycznych.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI WYKONAWCZE

SEKCJA 1

Procedury wewnętrzne, szkolenia i informacje zwrotne

Artykuł 34

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do ustanowienia wystarczających i odpowiednich polityk i procedur w zakresie należytej staranności wobec klienta, raportowania, przechowywania rejestrów, kontroli wewnętrznej, oceny ryzyka, zarządzania ryzykiem, zapewnienia przestrzegania przepisów i komunikacji w celu przeciwdziałania i zapobiegania operacjom związanym z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.

2. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje kredytowe i finansowe objęte niniejszą dyrektywą do informowania w stosownych przypadkach swoich oddziałów i kontrolowanych przez nie przedsiębiorstw, mieszczących się w państwach trzecich, o odpowiednich politykach i procedurach.

Artykuł 35

1. Państwa Członkowskie zobowiązują instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą do podjęcia odpowiednich środków mających na celu upowszechnianie wśród swoich odpowiednich pracowników wiedzy o obowiązujących przepisach opartych na niniejszej dyrektywie.

Środki te obejmują udział odpowiednich pracowników w specjalnych programach szkoleniowych, dotyczących identyfikowania działań mogących mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz postępowania w takich przypadkach.

W przypadku gdy osoba fizyczna należąca do jednej z kategorii wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 3) wykonuje czynności zawodowe jako pracownik osoby prawnej, obowiązki zawarte w niniejszym artykule odnoszą się raczej do osoby prawnej, a nie do osoby fizycznej.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby instytucje i osoby objęte niniejszą dyrektywą miały dostęp do aktualnych danych, dotyczących praktyk osób zajmujących się praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, oraz wskazówek dotyczących rozpoznawania transakcji podejrzanych.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, o ile jest to wykonalne, udzielanie we właściwym terminie informacji zwrotnej na temat efektywności raportów dotyczących podejrzeń co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

SEKCJA 2**Nadzór****Artykuł 36**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby w celu legalnego prowadzenia swojej działalności kantory wymiany walut oraz podmioty świadczące usługi dla trustów i przedsiębiorstw podlegały obowiązkowi rejestracji lub uzyskania zezwolenia, a kasyna podlegały obowiązkowi uzyskania zezwolenia. Bez uszczerbku dla przyszłych przepisów wspólnotowych, Państwa Członkowskie zapewniają, by biura dokonujące przekazów pieniężnych podlegały obowiązkowi rejestracji lub uzyskania zezwolenia w celu legalnego prowadzenia swojej działalności.

2. Państwa Członkowskie zobowiązują właściwe organy do odmowy wydania zezwolenia podmiotom określonym w ust. 1 lub dokonania ich rejestracji, jeśli organy te nie są przekonane, że osoby, które faktycznie kierują lub będą kierowały działalnością tych podmiotów, lub rzeczywisti beneficjenci tych podmiotów są odpowiednimi osobami posiadającymi wymagane kwalifikacje.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie zobowiązują właściwe organy co najmniej do efektywnego monitorowania i podejmowania

niezbędnych środków służących zapewnieniu przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy przez instytucje i osoby nią objęte.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe organy posiadają odpowiednie uprawnienia, włącznie z uprawnieniem do nakazania przedstawienia informacji istotnych dla monitorowania przestrzegania odpowiednich przepisów oraz dokonywania kontroli, oraz dysponują wystarczającymi zasobami do wykonywania swoich zadań.

3. W przypadku instytucji kredytowych i finansowych oraz kasyn gry, właściwe organy posiadają zwiększone kompetencje nadzorcze, w szczególności możliwość przeprowadzania inspekcji na miejscu.

4. W przypadku osób fizycznych i prawnych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a)–e), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby zadania wymienione w ust. 1 wykonywane były w oparciu o ocenę ryzyka.

5. W przypadku osób wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. a) i b), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby zadania wymienione w ust. 1 wykonywane były przez organy samorządu, z zastrzeżeniem, że spełniają one wymogi ust. 2.

SEKCJA 3**Współpraca****Artykuł 38**

Komisja udziela wsparcia, jakie może być potrzebne do ułatwienia współpracy, włączając w to wymianę informacji między jednostkami analityki finansowej w obrębie Wspólnoty.

SEKCJA 4**Sankcje****Artykuł 39**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że osoby fizyczne i prawne objęte niniejszą dyrektywą mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności za naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Bez uszczerbku dla prawa Państw Członkowskich do nakładania sankcji karnych, Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie z przepisami ich prawa krajowego, możliwość podjęcia odpowiednich środków administracyjnych lub nałożenia sankcji administracyjnych na instytucje kredytowe i finansowe, w przypadku naruszenia przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa Członkowskie zapewniają, że te środki lub sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

3. W przypadku osób prawnych Państwa Członkowskie zapewniają, że osoby te mogą co najmniej zostać pociągnięte do odpowiedzialności za naruszenia określone w ust. 1 popełnione na ich korzyść przez osobę działającą samodzielnie albo jako członek organu osoby prawnej, zajmującą kierownicze stanowisko w ramach tej osoby prawnej, na podstawie:

- a) uprawnienia do reprezentowania osoby prawnej;
- b) uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub
- c) uprawnienia do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.

4. Poza przypadkami przewidzianymi w ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają, że osoby prawne mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności, w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 3, umożliwił popełnienie naruszeń określonych w ust. 1 na korzyść osoby prawnej przez osobę podlegającą jej zwierzchnictwu.

ROZDZIAŁ VI

ŚRODKI WYKONAWCZE

Artykuł 40

1. W celu uwzględnienia rozwoju technicznego w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu i zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 41 ust. 2, może przyjąć następujące środki wykonawcze:

- a) wyjaśnienie technicznych aspektów definicji zawartych w art. 3 ust. 2 lit. a) i d), art. 6, 7, 8, 9 i 10;
- b) określenie kryteriów technicznych oceny, czy w sytuacjach, o których mowa w art. 11 ust. 2 i 5, istnieje niskie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
- c) określenie kryteriów technicznych oceny, czy w sytuacjach, o których mowa w art. 13, istnieje wysokie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
- d) określenie kryteriów technicznych oceny, czy zgodnie z art. 2 ust. 2 uzasadnione jest niestosowanie niniejszej dyrektywy wobec niektórych osób prawnych lub fizycznych prowadzących działalność finansową w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie.

2. W każdym przypadku Komisja przyjmuje pierwsze środki wykonawcze w celu wdrożenia przepisów ust. 1 lit. b) i d) do dnia 15 czerwca 2006 r.

3. Komisja dostosowuje kwoty, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3) lit. e), art. 7) lit. b), art. 10 ust. 1 i art. 11 ust. 5

lit. a) i d), zgodnie z procedurą określoną w art. 41 ust. 2, biorąc pod uwagę prawodawstwo wspólnotowe, rozwój gospodarczy oraz zmiany norm międzynarodowych.

4. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że państwo trzecie nie spełnia warunków określonych w art. 11 ust. 1 lub 2, art. 28 ust. 3, 4 lub 5 albo w środkach ustanowionych zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu lub art. 16 ust. 1 lit. b), lub że przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na stosowanie środków wymaganych na podstawie art. 31 ust. 1 akapit pierwszy, przyjmuje ona decyzję stwierdzającą to zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 41

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Zapobiegania Prania Pieniędzy i Finansowania Terroryzmu, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, zastosowanie znajdują art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8, o ile środki wykonawcze przyjęte zgodnie z tą procedurą nie zmieniają podstawowych przepisów niniejszej dyrektywy.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

4. Bez uszczerbku dla już przyjętych środków wykonawczych, stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących przyjęcia zasad technicznych i decyzji, zgodnie z procedurą określoną w ust. 2, jest zawieszone na okres czterech lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Na wniosek Komisji Parlament Europejski i Rada mogą przedłużyć obowiązywanie odnośnych przepisów zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu i dokonują w tym celu ich przeglądu przed upływem czterech lat.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 42

Do dnia 15 grudnia 2009 r. i następnie co najmniej co trzy lata, Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W pierwszym z tych sprawozdań Komisja zamieszcza szczególną ocenę traktowania prawników i przedstawicieli wolnych zawodów prawniczych.

Artykuł 43

Do dnia 15 grudnia 2010 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie progów procentowych określonych w art. 3 ust. 6, przywiązując szczególną uwagę do możliwych korzyści oraz skutków obniżenia udziałów procentowych określonych w art. 3 ust. 6 lit. a) ppkt i) oraz w art. 3 ust. 6 lit. b) ppkt i) oraz iii) z 25 % do 20 %. Na podstawie sprawozdania Komisja może przedłożyć wniosek dotyczący zmian niniejszej dyrektywy.

Artykuł 44

Niniejszym uchyla się dyrektywę 91/308/EWG.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji określoną w Załączniku.

Artykuł 45

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 15 grudnia 2007 r. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty tych przepisów oraz tabelę określającą, w jaki sposób przyjęte przepisy krajowe odpowiadają przepisom niniejszej dyrektywy.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to

powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 46

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 47

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 26 października 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady

D. ALEXANDER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Niniejsza dyrektywa	dyrektywa 91/308/EWG
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 1 lit. C)
Artykuł 1 ust. 2 lit. a)	Artykuł 1 lit. C) pkt 1)
Artykuł 1 ust. 2 lit. b)	Artykuł 1 lit. C) pkt 2)
Artykuł 1 ust. 2 lit. c)	Artykuł 1 lit. C) pkt 3)
Artykuł 1 ust. 2 lit. d)	Artykuł 1 lit. C) pkt 4)
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 1 lit. C) akapit trzeci
Artykuł 1 ust. 4	
Artykuł 1 ust. 5	Artykuł 1 lit. C) ust. 2
Artykuł 2 ust. 1 pkt 1)	Artykuł 2a ust. 1
Artykuł 2 ust. 1 pkt 2)	Artykuł 2a ust. 2
Artykuł 2 ust. 1 pkt 3) lit. a), b) i d)–f)	Artykuł 2a ust. 3–7
Artykuł 2 ust. 1 pkt 3) lit. c)	
Artykuł 2 ust. 2	
Artykuł 3 ust. 1	Artykuł 1 lit. A)
Artykuł 3 ust. 2 lit. a)	Artykuł 1 lit. B) pkt 1)
Artykuł 3 ust. 2 lit. b)	Artykuł 1 lit. B) pkt 2)
Artykuł 3 ust. 2 lit. c)	Artykuł 1 lit. B) pkt 3)
Artykuł 3 ust. 2 lit. d)	Artykuł 1 lit. B) pkt 4)
Artykuł 3 ust. 2 lit. e)	
Artykuł 3 ust. 2 lit. f)	Artykuł 1 lit. B) akapit drugi
Artykuł 3 ust. 3	Artykuł 1 lit. D)
Artykuł 3 ust. 4	Artykuł 1 lit. E) akapit pierwszy
Artykuł 3 ust. 5	Artykuł 1 lit. E) akapit drugi
Artykuł 3 ust. 5 lit. a)	
Artykuł 3 ust. 5 lit. b)	Artykuł 1 lit. E) tiret pierwsze

Niniejsza dyrektywa	dyrektywa 91/308/EWG
Artykuł 3 ust. 5 lit. c)	Artykuł 1 lit. E) tiret drugie
Artykuł 3 ust. 5 lit. d)	Artykuł 1 lit. E) tiret trzecie
Artykuł 3 ust. 5 lit. e)	Artykuł 1 lit. E) tiret czwarte
Artykuł 3 ust. 5 lit. f)	Artykuł 1 lit. E) tiret piąte i akapit trzeci
Artykuł 3 ust. 6	
Artykuł 3 ust. 7	
Artykuł 3 ust. 8	
Artykuł 3 ust. 9	
Artykuł 3 ust. 10	
Artykuł 4	Artykuł 12
Artykuł 5	Artykuł 15
Artykuł 6	
Artykuł 7 lit. a)	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 7 lit. b)	Artykuł 3 ust. 2
Artykuł 7 lit. c)	Artykuł 3 ust. 8
Artykuł 7 lit. d)	Artykuł 3 ust. 7
Artykuł 8 ust. 1 lit. a)	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 8 ust. 1 lit. b)–d)	
Artykuł 8 ust. 2	
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2–6	
Artykuł 10	Artykuł 3 ust. 5 i 6
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 3 ust. 9
Artykuł 11 ust. 2	
Artykuł 11 ust. 3 i 4	
Artykuł 11 ust. 5 lit. a)	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 11 ust. 5 lit. b)	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 11 ust. 5 lit. c)	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 11 ust. 5 lit. d)	

Niniejsza dyrektywa	dyrektywa 91/308/EWG
Artykuł 12	
Artykuł 13 ust. 1 i 2	Artykuł 3 ust. 10 i 11
Artykuł 13 ust. 3–5	
Artykuł 13 ust. 6	Artykuł 5
Artykuł 14	
Artykuł 15	
Artykuł 16	
Artykuł 17	
Artykuł 18	
Artykuł 19	
Artykuł 20	Artykuł 5
Artykuł 21	
Artykuł 22	Artykuł 6 ust. 1 i 2
Artykuł 23	Artykuł 6 ust. 3
Artykuł 24	Artykuł 7
Artykuł 25	Artykuł 10
Artykuł 26	Artykuł 9
Artykuł 27	
Artykuł 28 ust. 1	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 28 ust. 2–7	
Artykuł 29	
Artykuł 30 lit. a)	Artykuł 4 tiret pierwsze
Artykuł 30 lit. b)	Artykuł 4 tiret drugie
Artykuł 31	
Artykuł 32	
Artykuł 33	
Artykuł 34 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1 lit. a)
Artykuł 34 ust. 2	
Artykuł 35 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 11 ust. 1 lit. b) zdanie pierwsze
Artykuł 35 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 11 ust. 1 lit. b) zdanie drugie
Artykuł 35 ust. 1 akapit trzeci	Artykuł 11 ust. 1 akapit drugi

Niniejsza dyrektywa	dyrektywa 91/308/EWG
Artykuł 35 ust. 2	
Artykuł 35 ust. 3	
Artykuł 36	
Artykuł 37	
Artykuł 38	
Artykuł 39 ust. 1	Artykuł 14
Artykuł 39 ust. 2–4	
Artykuł 40	
Artykuł 41	
Artykuł 42	Artykuł 17
Artykuł 43	
Artykuł 44	
Artykuł 45	Artykuł 16
Artykuł 46	Artykuł 16

DYREKTYWA 2005/66/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 26 października 2005 r.****w sprawie stosowania przednich układów zabezpieczających w pojazdach silnikowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układy zapewniające dodatkową ochronę przed uderzeniami czołowymi w pojazdach silnikowych są w ostatnich latach coraz powszechniej używane. Niektóre z tych układów stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa pieszych i innych użytkowników dróg w razie zderzenia. Dlatego też wymagane jest podjęcie środków mających na celu ochronę społeczeństwa przed takimi zagrożeniami.
- (2) Przednie układy zabezpieczające mogą stanowić element fabrycznego wyposażenia pojazdu lub być wprowadzane na rynek jako oddzielne jednostki techniczne. Wymogi techniczne dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do jakichkolwiek przednich układów zabezpieczających, w które pojazd może być wyposażony, powinny być zharmonizowane w celu zapobieżenia przyjmowaniu wymogów, które różnią się w poszczególnych Państwach Członkowskich, oraz zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Z tych samych przyczyn konieczne jest zharmonizowanie wymogów technicznych dotyczących homologacji typu przednich układów zabezpieczających jako oddzielnych jednostek technicznych w rozumieniu dyrektywy Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep ⁽³⁾.
- (3) Konieczne jest kontrolowanie stosowania przednich układów zabezpieczających oraz określenie wymogów dotyczących badań, konstrukcji i montażu, odnoszące się do przednich układów zabezpieczających, będących częścią fabrycznego wyposażenia pojazdu lub dostępnych na rynku jako oddzielna jednostka techniczna. Badania muszą nakładać obowiązek projektowania przednich układów zabezpieczających w sposób, który poprawi bezpieczeństwo pieszych i zmniejszy liczbę rannych w wypadkach.

(4) Powyższe wymagania powinny być także rozpatrywane w kontekście ochrony pieszych i innych niechronionych użytkowników dróg oraz w odniesieniu do dyrektywy 2003/102/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. odnoszącej się do ochrony pieszych i innych niechronionych użytkowników dróg przed i w razie zderzenia z pojazdem silnikowym ⁽⁴⁾. Niniejsza dyrektywa powinna być poddana przeglądowi w świetle dalszych badań i doświadczeń pozyskanych podczas pierwszych czterech lat jej stosowania.

(5) Niniejsza dyrektywa jest jedną z dyrektyw szczegółowych w ramach procedury wspólnotowej homologacji typu ustanowionej dyrektywą 70/156/EWG.

(6) Komisja powinna monitorować oddziaływanie niniejszej dyrektywy i składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Jeżeli zostanie uznane za konieczne wprowadzenie dalszych udoskonaleń w zakresie ochrony pieszych, Komisja powinna przedstawić wniosek w sprawie zmian niniejszej dyrektywy, stosownie do postępu technicznego.

(7) Uznaje się jednakże, że niektóre pojazdy objęte zakresem niniejszej dyrektywy, które mogą być wyposażone w przednie układy zabezpieczające, nie będą podlegać dyrektywie 2003/102/WE. Uważa się, że w przypadku takich pojazdów spełnienie wymogów dotyczących badań oddziaływania na górną część nogi mogłoby się okazać technicznie niewykonalne. W celu ułatwienia poprawy bezpieczeństwa pieszych w zakresie urazów głowy niezbędne może być wprowadzenie alternatywnych wymogów w stosunku do badań oddziaływania na górną część nogi, które obowiązywać będą wyłącznie w przypadku tych pojazdów, zapewniając równocześnie, że montaż jakiegokolwiek przedniego układu zabezpieczającego nie prowadzi do zwiększenia ryzyka wystąpienia urazów nóg u pieszych lub innych niechronionych użytkowników dróg.

(8) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz jej dostosowania do postępu naukowego i technicznego należy podejmować zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 18.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 października 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/49/WE (Dz.U. L 194 z 26.7.2005, str. 12).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 321 z 6.12.2003, str. 15.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (9) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie promowanie bezpieczeństwa pieszych i innych niechronionych użytkowników dróg poprzez wskazanie wymagań technicznych dla homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do przednich układów zabezpieczających, nie może być skutecznie osiągnięty przez Państwa Członkowskie, ale może być osiągnięty w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (10) Niniejsza dyrektywa jest częścią Europejskiego programu działań na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego i może być uzupełniana przez środki krajowe mające na celu zakazanie lub ograniczenie stosowania przednich układów zabezpieczających już obecnych na rynku przed jej wejściem w życie.
- (11) Dyrektywa 70/156/EWG powinna zostać z tego względu odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest poprawa bezpieczeństwa pieszych i pojazdów za pomocą środków zapewniających bezpieczeństwo bierne. Ustanawia ona wymagania techniczne dla homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do przednich układów zabezpieczających, będących częścią fabrycznego wyposażenia pojazdu lub oddzielnymi jednostkami technicznymi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje oraz definicje określone w załączniku I pkt 1:

- 1) „pojazd” oznacza każdy pojazd silnikowy kategorii M_1 w rozumieniu art. 2 dyrektywy 70/156/EWG i załącznika II do tej dyrektywy, o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony, oraz każdy pojazd silnikowy kategorii N_1 w rozumieniu art. 2 dyrektywy 70/156/EWG i załącznika II do tej dyrektywy;
- 2) „oddzielna jednostka techniczna” oznacza oddzielną jednostkę techniczną w rozumieniu art. 2 dyrektywy 70/156/EWG i przeznaczoną do montażu i używania w jednym lub wielu istniejących typach pojazdów.

Artykuł 3

Przepisy dotyczące homologacji typu

1. Ze skutkiem od dnia 25 sierpnia 2006 r., w odniesieniu do jakiegokolwiek nowego typu pojazdu wyposażonego

w przedni układ zabezpieczający zgodny z wymogami określonymi w załączniku I oraz w załączniku II, Państwa Członkowskie, z przyczyn odnoszących się do przednich układów zabezpieczających:

- a) nie odmawiają udzielenia homologacji typu WE lub krajowej homologacji typu;
- b) nie zakazują rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do eksploatacji.

2. Ze skutkiem od dnia 25 sierpnia 2006 r., w odniesieniu do jakiegokolwiek nowego typu przedniego układu zabezpieczającego, udostępnionego jako oddzielna jednostka techniczna i zgodnego z wymogami określonymi w załączniku I oraz w załączniku II, Państwa Członkowskie:

- a) nie odmawiają udzielenia homologacji typu WE lub krajowej homologacji typu;

- b) nie zakazują sprzedaży lub wprowadzenia do eksploatacji.

3. Ze skutkiem od dnia 25 listopada 2006 r., w odniesieniu do nowego typu pojazdu wyposażonego w przedni układ zabezpieczający lub nowego typu przedniego układu zabezpieczającego udostępnionego jako oddzielna jednostka techniczna, niezgodnego z wymogami określonymi w załączniku I oraz w załączniku II, Państwa Członkowskie odmawiają wydania homologacji typu WE lub krajowej homologacji typu.

4. Ze skutkiem od dnia 25 maja 2007 r., w odniesieniu do pojazdów niespełniających wymogów z zakresu przednich układów zabezpieczających określonych w załączniku I oraz w załączniku II, Państwa Członkowskie:

- a) uznają, że świadectwa zgodności, dołączone do nowych pojazdów zgodnie z dyrektywą 70/156/EWG, utraciły ważność dla celów art. 7 ust. 1 tej dyrektywy;
- b) zakazują rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do eksploatacji nowych pojazdów, do których nie jest dołączone świadectwo zgodności stosownie do dyrektywy 70/156/EWG.

5. Ze skutkiem od dnia 25 maja 2007 r. wymogi załącznika I oraz załącznika II dotyczące przednich układów zabezpieczających, udostępnionych jako oddzielna jednostka techniczna, mają zastosowanie dla celów art. 7 ust. 2 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 4

Środki wdrożenia i zmiany

1. Szczegółowe wymagania techniczne związane z badaniami przewidzianymi w pkt 3 załącznika I ustanawiane są przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 13 ust. 3 dyrektywy 70/156/EWG.

2. Komisja przyjmuje zmiany niezbędne do dostosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 13 ust. 3 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 5**Przegląd**

W terminie do dnia 25 sierpnia 2010 r., w związku z postępowaniem technicznym i pozyskaniem doświadczenia, Komisja poddaje przeglądowi przepisy techniczne niniejszej dyrektywy oraz, w szczególności, warunki poddawania badaniu górnej części nogi z przednim układem zabezpieczającym, włączenia badania głowy osoby dorosłej z przednim układem zabezpieczającym oraz specyfikacji badania głowy dziecka z przednim systemem zabezpieczającym. Wyniki tego przeglądu są przedmiotem sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady.

Jeżeli w wyniku tego przeglądu okaże się zasadne dostosowanie przepisów technicznych niniejszej dyrektywy, dostosowanie takie zostaje przeprowadzone zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 3 dyrektywy 70/156/EWG.

Artykuł 6**Zmiany do dyrektywy 70/156/EWG**

Niniejszym zmienia się załączniki I, III, IV i XI do dyrektywy 70/156/EWG zgodnie z załącznikiem III do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7**Transpozycja**

1. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 25 sierpnia 2006 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie informują o nich Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 25 sierpnia 2006 r.

Przepisy przyjmowane przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towa-

rzyszy ich oficjalnej publikacji. Państwa Członkowskie określają sposób dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 8**Oddzielne jednostki techniczne**

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na uprawnienia Państw Członkowskich w zakresie zakazywania lub ograniczania stosowania przednich układów zabezpieczających, które zostały wprowadzone na rynek jako oddzielne jednostki techniczne przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 26 października 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady

D. ALEXANDER
Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

ZAŁĄCZNIK I	Przepisy techniczne
ZAŁĄCZNIK II	Przepisy administracyjne dla homologacji typu:
Dodatek 1:	Dokument informacyjny (pojazd)
Dodatek 2:	Dokument informacyjny (oddzielna jednostka techniczna)
Dodatek 3:	Świadectwo homologacji typu WE (pojazd)
Dodatek 4:	Świadectwo homologacji typu WE (oddzielna jednostka techniczna)
Dodatek 5:	Przykład znaku homologacji typu WE
ZAŁĄCZNIK III	Zmiany do dyrektywy 70/156/EWG

ZAŁĄCZNIK I

PRZEPISY TECHNICZNE

1. DEFINICJE

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe definicje:

1.1. „Typ pojazdu” oznacza kategorię pojazdów silnikowych, których elementy przed słupkami A nie różnią się pod istotnymi względami, takimi jak:

- a) struktura;
- b) wymiary główne;
- c) materiały zewnętrzne powierzchni pojazdu;
- d) montaż części składowych (zewnętrznych lub wewnętrznych);
- e) metoda zamocowania przedniego układu zabezpieczającego;

o ile nie można wykluczyć ich wpływu na prawidłowość wyniku badań zderzeniowych nakazanych niniejszą dyrektywą.

Dla celów homologacji przednich układów zabezpieczających jako oddzielnych jednostek technicznych każde odniesienie do pojazdu można interpretować jako odnoszące się do ramy, na której układ ten jest zamocowany dla celów badania i która ma odpowiadać przednim skrajnym wymiarom zewnętrznym danego rodzaju pojazdu, dla którego układ podlega homologacji typu.

1.2. „Normalne położenie do jazdy” oznacza położenie pojazdu w gotowości do jazdy, na podłożu, z oponami napompowanymi do zalecanego ciśnienia, kołami przednimi ustawionymi na wprost, przy maksymalnym możliwym napełnieniu substancjami niezbędnymi do działania pojazdu, z kompletnym standardowym wyposażeniem dostarczonym przez producenta pojazdu, z masą 75 kg umieszczoną na siedzeniu kierowcy i 75 kg masą umieszczoną na siedzeniu przedniego pasażera oraz zawieszeniem dopasowanym do jazdy z prędkością 40 km/h lub 35 km/h w normalnych warunkach jazdy, określonych przez producenta (w szczególności w przypadku pojazdów posiadających aktywne zawieszenie lub urządzenie do regulacji wysokości).

1.3. „Powierzchnia zewnętrzna” oznacza zewnętrzną stronę pojazdu, ku przodowi od słupków A łącznie z maską, błotnikami, reflektorami, światłami sygnalizacyjnymi oraz widocznymi elementami wzmacniającymi.

1.4. „Promień krzywizny” oznacza promień łuku okręgu najbardziej zbliżonego do zaokrąglenia danej części składowej.

1.5. „Skrajny punkt zewnętrzny” pojazdu oznacza w odniesieniu do boków pojazdu płaszczyznę równoległą do środkowej płaszczyzny wzdłużnej pojazdu stycznej do jego zewnętrznego brzegu bocznego, a w odniesieniu do przodu i tyłu prostopadłą płaszczyznę poprzeczną pojazdu styczną do zewnętrznych brzegów przedniego i tylnego, przy czym nie uwzględnia się:

- a) opon przy punkcie, w którym stykają się one z nawierzchnią oraz przyłączy do kontroli ciśnienia w oponach;
- b) urządzeń przeciwoślizgowych, które można montować na kołach;
- c) lusterek wstecznych;
- d) bocznych światel kierunku jazdy, tylnych światel obrysowych, przednich i tylnych (bocznych) światel pozycyjnych oraz światel postojowych;
- e) w odniesieniu do przedniej i tylnej krawędzi części montowanych na zderzakach, urządzeń sprzęgających i rur wydechowych.

1.6. „Zderzak” oznacza przedni dolny zewnętrzny element pojazdu, zgodnie z homologacją typu. Obejmuje on wszystkie elementy pojazdu, mające chronić pojazd przed skutkami czołowego zderzenia z innym pojazdem przy małej prędkości, jak również wszelkie elementy do nich przytwierdzone, takie jak tablice rejestracyjne. Nie obejmuje on wyposażenia, w które pojazd wyposażony jest zgodnie z homologacją typu, służącego dodatkowej ochronie przed uderzeniami czołowymi.

1.7. „Przedni układ zabezpieczający” oznacza oddzielną strukturę lub struktury, takie jak orurowanie lub dodatkowy zderzak mający służyć ochronie zewnętrznej powierzchni pojazdu, ponad lub poniżej zderzaka znajdującego się w fabrycznym wyposażeniu, które mogą być przymocowane do przedniej części pojazdu i są przeznaczone do ochrony powierzchni zewnętrznej, nad bądź pod zderzakiem, przed uszkodzeniami w razie zderzenia z innym przedmiotem. Definicja ta nie obejmuje struktur o masie poniżej 0,5 kg przeznaczonych wyłącznie do ochrony reflektorów.

- 1.8. „Linia odniesienia krawędzi czołowej maski” oznacza linię sięgającą geometrycznie do punktów kontaktu między skrajnymi brzegami o długości 1 000 mm z powierzchnią czołową maski, podczas gdy linia równoległa do pionowej płaszczyzny wzdłużnej pojazdu i pochylona do tyłu o 50°, z dolną krawędzią na wysokości 600 mm nad podłożem, przebiega w poprzek i utrzymuje kontakt z krawędzią maski czołowej. W przypadku pojazdów o powierzchni grzbietu maski nachylonej zasadniczo pod kątem 50°, w których krawędź prosta nie styka się w jednym punkcie, lecz w wielu miejscach lub stale, należy wyznaczyć linię odniesienia przy krawędzi prostej odchylonej do tyłu o 40°. W wypadku pojazdów, w których miejscem pierwszej styczności jest dolny koniec krawędzi prostej, za miejsce styczności jest uważana linia odniesienia krawędzi czołowej maski, w tym miejscu z boku. W przypadku pojazdów, w których miejscem pierwszej styczności jest górny koniec krawędzi prostej, linią odniesienia krawędzi czołowej maski w tej pozycji bocznej jest linia sięgająca geometrycznie odległości zawinięcia 1 000 mm, określonej w pkt 1.13. Górna krawędź zderzaka jest również uważana za krawędź czołową maski na potrzeby niniejszej dyrektywy, jeśli w trakcie tej procedury styka się ze skrajnymi brzegami.
- 1.9. „Górna linia odniesienia przednich układów zabezpieczających” oznacza górną granicę znaczących punktów kontaktu pieszego z przednim układem zabezpieczającym lub z pojazdem. Sięga ona geometrycznie od najwyższych punktów kontaktu między skrajnymi brzegami o długości 700 mm a przednim układem zabezpieczającym lub przodem pojazdu (w zależności od tego, z którymi z nich nastąpi zetknięcie), podczas gdy linia równoległa do pionowej płaszczyzny wzdłużnej pojazdu i pochylona do tyłu o 20° przebiega w poprzek przodu pojazdu, utrzymując kontakt z podłożem i z powierzchnią przedniego układu zabezpieczającego lub pojazdu.
- 1.10. „Dolna linia odniesienia przednich układów zabezpieczających” oznacza dolną granicę znaczących punktów kontaktu pieszego z przednim układem zabezpieczającym lub z pojazdem. Sięga ona geometrycznie od najniższych punktów kontaktu między skrajnymi brzegami o długości 700 mm a przednim układem zabezpieczającym lub przodem pojazdu (w zależności od tego, z którymi z nich nastąpi zetknięcie), podczas gdy linia równoległa do pionowej płaszczyzny wzdłużnej pojazdu i pochylona do tyłu o 25° przebiega w poprzek przodu pojazdu, utrzymując kontakt z podłożem i z powierzchnią przedniego układu zabezpieczającego lub pojazdu.
- 1.11. „Górna wysokość przedniego układu zabezpieczającego” oznacza odległość w pionie między podłożem a górną linią odniesienia przedniego układu zabezpieczającego, określoną w punkcie 1.9, gdy pojazd znajduje się w normalnym położeniu do jazdy.
- 1.12. „Dolna wysokość przedniego układu zabezpieczającego” oznacza odległość w pionie między podłożem a dolną linią odniesienia przedniego układu zabezpieczającego, określoną w punkcie 1.10, gdy pojazd znajduje się w normalnym położeniu do jazdy.
- 1.13. „Odległość zawinięcia 1 000 mm” oznacza linię wyznaczoną na górnej powierzchni czołowej jednym końcem taśmy elastycznej o długości 1 000 mm, którą należy ustawić w płaszczyźnie pionowej wzdłuż osi samochodu oraz poprzecznie do czoła maski i przedniego układu zabezpieczającego. Wykonanie tej czynności wymaga napięcia taśmy, przy czym jeden jej koniec musi się stykać z podłożem, a taśmę należy trzymać pionowo poniżej czoła zderzaka, natomiast drugi koniec ma się stykać z górną powierzchnią czołową. Pojazd powinien być ustawiony w normalnym położeniu do jazdy.
- 1.14. „Linia odniesienia krawędzi czołowej przedniego układu zabezpieczającego” oznacza linię sięgającą geometrycznie do punktów kontaktu między skrajnymi brzegami o długości 1 000 mm z powierzchnią czołową przedniego układu zabezpieczającego, podczas gdy linia równoległa do pionowej płaszczyzny wzdłużnej pojazdu i pochylona do tyłu o 50° ciągnie się w poprzek i utrzymuje kontakt z krawędzią czołową przedniego układu zabezpieczającego. W przypadku pojazdów o powierzchni grzbietu przedniego układu zabezpieczającego nachylonej pod kątem 50°, w których krawędź prosta nie styka się w jednym punkcie, lecz w wielu miejscach lub stale, należy wyznaczyć linię odniesienia przy krawędzi prostej odchylonej do tyłu o 40°.
- 1.15. „Kryterium osiągow czołowych (HPC)” oblicza się według wzoru:

$$HPC = (t_2 - t_1) \left[\frac{1}{t_2 - t_1} \int_{t_1}^{t_2} a dt \right]^{2.5}$$

gdzie „a” oznacza przyspieszenie powstałe w środku ciężkości głowy (w m/s² jako wielokrotność „g”, podawane w funkcji czasu i filtrowane w klasie częstotliwości kanału 1 000 Hz; t₁ i t₂ oznaczają dwa punkty w czasie stanowiące początek i koniec danego okresu pomiaru, dla którego wartość HPC stanowi maksimum między pierwszym i ostatnim momentem kontaktu. Wartości HPC, dla których przedział czasu (t₁ – t₂) jest większy niż 15 ms, pomija się dla celów obliczania wartości maksymalnej.

2. PRZEPISY DOTYCZĄCE KONSTRUKCJĘ I MONTAŻU

2.1. Przednie układy zabezpieczające

Poniższe wymogi odnoszą się w równym stopniu do przednich układów zabezpieczających udostępnianych jako wyposażenie zamontowane na nowych pojazdach i do przednich układów zabezpieczających udostępnianych jako oddzielne jednostki techniczne do zamocowania na wyszczególnionych pojazdach.

Jednakże za zgodą właściwego organu udzielającego homologacji wymogi określone w pkt 3 mogą zostać uznane za spełnione całkowicie lub w części dzięki przeprowadzeniu innych, równoważnych badań przednich układów zabezpieczających, zgodnie z wymogami innej dyrektywy dotyczącej homologacji typu.

- 2.1.1. Części składowe przedniego układu zabezpieczającego muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby wszystkie sztywne powierzchnie, z którymi może mieć styczność kula o promieniu 100 mm, miały promień krzywizny wynoszący nie mniej niż 5 mm.
- 2.1.2. Całkowita masa przedniego układu zabezpieczającego, łącznie ze wszystkimi wspornikami i łącznikami, nie może przekraczać 1,2 % masy pojazdu, dla którego układ został zaprojektowany, z uwzględnieniem górnej granicy 18 kg.
- 2.1.3. Odległość przedniego układu zabezpieczającego od podłoża, kiedy jest on zamocowany w dowolnym miejscu na pojeździe, nie może być większa niż 50 mm ponad linię odniesienia krawędzi czołowej maski, określoną w pkt 1.8, mierzona na płaszczyźnie równoległej do pionowej płaszczyzny pojazdu w tym punkcie.
- 2.1.4. Przedni układ zabezpieczający nie może powodować przekroczenia szerokości pojazdu, na którym jest zamocowany. Jeżeli całkowita szerokość przedniego układu zabezpieczającego wynosi więcej niż 75 % szerokości pojazdu, końcówki układu muszą być odwrócone w kierunku powierzchni zewnętrznej w celu zmniejszenia do minimum ryzyka zakleszczenia. Wymóg ten uważa się za spełniony, jeżeli przedni układ zabezpieczający znajduje się w zagłębieniu lub stanowi integralną część nadwozia, lub jeżeli końcówka układu jest odwrócona w taki sposób, aby nie było styczności pomiędzy nim i kulą o średnicy 100 mm, a prześwit pomiędzy końcówką układu i otaczającym nadwoziem nie przekracza 20 mm.
- 2.1.5. Z zastrzeżeniem pkt 2.1.4, prześwit pomiędzy częściami składowymi przedniego układu zabezpieczającego i podstawową przestrzenią zewnętrzną nie może przekraczać 80 mm. Miejscowe nieciągłości w ogólnym zarysie bryły nadwozia (takie jak szczeliny w okratowaniu, wlotach powietrza itp.) nie są uwzględniane.
- 2.1.6. W jakiegokolwiek płaszczyźnie poprzecznej pojazdu, w celu zachowania funkcji przez zderzak pojazdu, odległość wzdłużna pomiędzy najbardziej wysuniętą do przodu częścią zderzaka i najbardziej wysuniętą do przodu częścią przedniego układu zabezpieczającego nie może przekraczać 50 mm.
- 2.1.7. Przedni układ zabezpieczający nie może ograniczać w sposób znaczący skuteczności zderzaka. Wymóg ten będzie uważany za spełniony, jeżeli nie istnieją więcej niż 2 pionowe części składowe i jeżeli żadna z poziomych części składowych przedniego układu zabezpieczającego nie zachodzi na zderzak.
- 2.1.8. Przedni układ zabezpieczający nie może być nachylony ku przodowi od płaszczyzny pionowej. Górne elementy przedniego układu zabezpieczającego nie mogą być wydłużone do góry lub do tyłu (w kierunku szyby przedniej) o więcej niż 50 mm w stosunku do linii odniesienia krawędzi czołowej maski, zdefiniowanej w pkt 1.8, po zdemontowaniu przedniego układu zabezpieczającego. Każdy punkt pomiaru musi być wyznaczony na płaszczyźnie równoległej do pionowej płaszczyzny pojazdu w tym punkcie.
- 2.1.9. Zamontowanie przednich układów zabezpieczających nie będzie miało wpływu na spełnianie wymogów określonych w innych dyrektywach dotyczących homologacji pojazdów.
- 2.2. Przednie układy zabezpieczające udostępniane jako oddzielne zespoły techniczne nie mogą być rozprowadzane, oferowane do sprzedaży lub sprzedawane, o ile nie jest do nich dołączona lista rodzajów pojazdów, dla których dany przedni układ zabezpieczający został homologowany, oraz zrozumiała instrukcja montażu. Instrukcja montażu powinna zawierać szczegółowe instrukcje dotyczące montażu, obejmujące tryb montażu w pojazdach, dla których zespoły zostały homologowane, oraz umożliwić zamontowanie homologowanych części składowych na tym pojeździe w sposób zgodny z odpowiednimi przepisami zawartymi w pkt 2.1.

3. PRZEPISY DOTYCZĄCE BADAŃ

- 3.1. W celu otrzymania homologacji, przednie układy zabezpieczające muszą pomyślnie przejść następujące badania:

- 3.1.1. Dolna część nogi z przednim układem zabezpieczającym. Badanie to przeprowadza się przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Maksymalny dynamiczny kąt zgięcia kolana nie przekracza 21,0°, maksymalne dynamiczne ścierające przemieszczenie kolana nie przekracza 6,0 mm, zaś przyspieszenie mierzone przy górnym końcu kości piszczelowej nie przekracza 200 g.
- 3.1.1.1. Jednakże w odniesieniu do uznania przednich układów zabezpieczających za oddzielną jednostkę techniczną, do wykorzystania wyłącznie w wyszczególnionych rodzajach pojazdów o całkowitej masie dopuszczalnej nieprzekraczającej 2,5 tony, które uzyskały homologację przed dniem 1 października 2005 r. lub pojazdów o całkowitej masie dopuszczalnej przekraczającej 2,5 tony, przepisy pkt 3.1.1. mogą zostać zastąpione przepisami pkt 3.1.1.1.1 lub 3.1.1.1.2.
- 3.1.1.1.1. Badanie to przeprowadza się przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Maksymalny dynamiczny kąt zgięcia kolana nie przekracza 26,0°, maksymalne dynamiczne ścierające przemieszczenie kolana nie przekracza 7,5 mm, zaś przyspieszenie mierzone przy górnym końcu kości piszczelowej nie przekracza 250 g.
- 3.1.1.1.2. Badania przeprowadza się na pojeździe z zamontowanym przednim układem zabezpieczającym i bez takiego układu, przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Oba badania przeprowadza się w równorzędnym otoczeniu, uzgodnionym z właściwym organem nadzorującym badania. Rejestruje się maksymalne wartości dynamicznego kąta zgięcia kolana, dynamicznego ścierającego przemieszczenia kolana oraz przyspieszenia mierzonego przy górnym końcu kości piszczelowej. Wartości zarejestrowane dla pojazdu wyposażonego w przedni układ zabezpieczający nie mogą nigdy przekraczać poziomu 90 % wartości zarejestrowanych w przypadku pojazdu bez takiego układu.
- 3.1.1.2. Jeżeli dolna wysokość przedniego układu zabezpieczającego przekracza 500 mm, badanie należy zastąpić badaniem górnej części nogi z przedniego układu zabezpieczającego, określonym w pkt 3.1.2.
- 3.1.2. Górna część nogi z przednim układem zabezpieczającym. Badanie to przeprowadza się przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Chwilowa suma sił uderzenia w odniesieniu do czasu nie przekracza 7,5 kN, a moment zginający udaru do badań nie przekracza 510 Nm.
- Badanie górnej części nogi z przednim układem zabezpieczającym przeprowadza się wówczas, gdy dolna wysokość przedniego układu zabezpieczającego w pozycji badania wynosi powyżej 500 mm.
- 3.1.2.1. Jednakże w odniesieniu do uznania przednich układów zabezpieczających za oddzielną jednostkę techniczną, do wykorzystania wyłącznie w wyszczególnionych rodzajach pojazdów o całkowitej masie dopuszczalnej nieprzekraczającej 2,5 tony, które uzyskały homologację przed dniem 1 października 2005 r., lub pojazdów o całkowitej masie dopuszczalnej przekraczającej 2,5 tony, przepisy pkt 3.1.2. mogą zostać zastąpione przepisami pkt 3.1.2.1.1 lub 3.1.2.1.2.
- 3.1.2.1.1. Badanie to przeprowadza się przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Chwilowa suma sił uderzenia w odniesieniu do czasu nie przekracza 9,4 kN, a moment zginający udaru do badań nie przekracza 640 Nm.
- 3.1.2.1.2. Badania przeprowadza się na pojeździe z zamontowanymi przednimi układami zabezpieczającymi i bez takich układów, przy prędkości uderzenia wynoszącej 40 km/h. Oba badania przeprowadza się w równorzędnym otoczeniu, uzgodnionym z właściwym organem nadzorującym badania. Rejestruje się wartości chwilowej sumy sił uderzenia w odniesieniu do czasu. Wartości zarejestrowane dla pojazdu wyposażonego w przedni układ zabezpieczający nie mogą nigdy przekraczać poziomu 90 % wartości zarejestrowanych w przypadku pojazdu niewyposażonego w taki układ.
- 3.1.2.2. Jeżeli dolna wysokość przedniego układu zabezpieczającego jest mniejsza niż 500 mm, niniejsze badanie nie jest wymagane.
- 3.1.3. Górna część nogi z krawędzią maski przedniego układu zabezpieczającego. Badanie to przeprowadza się przy prędkości uderzenia 40 km/h. Chwilowa suma sił uderzenia w odniesieniu do czasu, górnej i dolnej części elementu uderzającego nie powinna przekraczać możliwej wartości 5,0 kN, a moment zginający udaru do badań nie powinien przekraczać możliwej wartości 300 Nm. Oba wyniki są rejestrowane jedynie do celów monitorowania.
- 3.1.4. Głowa dziecka/niskiej osoby dorosłej z przednim układem zabezpieczającym. Badanie to wykonuje się przy prędkości 35 km/h z wykorzystaniem udaru do badań o wadze 3,5 kg dla dziecka/niskiej osoby dorosłej. Wartość HPC, ustalona na podstawie wyniku zapisów czasu licznika przyspieszenia głowy zgodnie z pkt 1.15, w żadnym przypadku nie może przekroczyć 1 000.

ZAŁĄCZNIK II

PRZEPISY ADMINISTRACYJNE DLA HOMOLOGACJI TYPU

1. WNIOSEK O UDZIELENIE HOMOLOGACJI TYPU WE
 - 1.1. Wniosek o udzielenie homologacji typu WE typu pojazdu, w odniesieniu do pojazdu wyposażonego w przedni układ zabezpieczający.
 - 1.1.1. Wzór wymaganego dokumentu informacyjnego, zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG, jest zamieszczony w dodatku 1.
 - 1.1.2. Pojazd reprezentatywny dla typu pojazdu, wyposażony w przedni układ zabezpieczający, dla którego wymagana jest homologacja, przekazuje się służbie technicznej odpowiedzialnej za udzielenie homologacji typu. Na wniosek służby technicznej przekazuje się również specyficzne części składowe lub próbki użytych materiałów.
 - 1.2. Wniosek o udzielenie homologacji typu WE w odniesieniu do przedniego układu zabezpieczającego uznawanymi za oddzielne zespoły techniczne.
 - 1.2.1. Wzór wymaganego dokumentu informacyjnego, zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 70/156/EWG, jest zamieszczony w dodatku 2.
 - 1.2.2. Jedną próbkę typu przedniego układu zabezpieczającego, który ma być homologowany, przekazuje się służbie technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzenie testów homologacji typu. O ile służba uzna to za stosowne, może żądać dostarczenia kolejnych próbek. Próbki muszą być wyraźnie i czytelnie oznaczone nazwą handlową i znakiem wnioskodawcy oraz oznaczeniem typu. Przyjmuje się przepisy dotyczące późniejszego obowiązkowego umieszczenia znaku homologacji typu WE w widocznym miejscu.
2. UDZIELENIE HOMOLOGACJI TYPU WE
 - 2.1. Wzory homologacji typu WE, zgodnie z art. 4 ust. 3 i, jeśli ma on zastosowanie, z art. 4 ust. 4 dyrektywy 70/156/EWG, są zamieszczone w:
 - a) dodatku 3 dla zastosowań opisanych w pkt 1.1,
 - b) dodatku 4 dla zastosowań opisanych w pkt 1.2.
3. ZNAK HOMOLOGACJI TYPU WE
 - 3.1. Każdy przedni układ zabezpieczający, spełniający warunki homologacji typu zgodnie z niniejszą dyrektywą, jest opatrzony znakiem homologacji typu WE.
 - 3.2. Na znak ten składają się:
 - 3.2.1. Prostokąt obramowujący literę „e” z następującym po nim odpowiednim oznaczeniem liczbowym lub literowym odpowiadającym nazwie Państwa Członkowskiego wydającego pozwolenie:
 - 1 dla Niemiec
 - 2 dla Francji
 - 3 dla Włoch
 - 4 dla Holandii
 - 5 dla Szwecji
 - 6 dla Belgii
 - 9 dla Hiszpanii
 - 11 dla Wielkiej Brytanii
 - 12 dla Austrii
 - 13 dla Luksemburga
 - 17 dla Finlandii
 - 18 dla Danii
 - 21 dla Portugalii
 - 23 dla Grecji
 - IRL dla Irlandii
 - 49 dla Cypru
 - 8 dla Republiki Czeskiej
 - 29 dla Estonii
 - 7 dla Węgier
 - 32 dla Łotwy
 - 36 dla Litwy

- 50 dla Malty
 - 20 dla Polski
 - 27 dla Republiki Słowackiej
 - 26 dla Słowenii.
- 3.2.2. W pobliżu prostokąta umieszczony jest „podstawowy numer homologacji”, zawarty w sekcji 4 numeru homologacji typu określonego w załączniku VII do dyrektywy 70/156/EWG, poprzedzony dwiema cyframi wskazującymi na numer kolejny przyporządkowany najbardziej aktualnej głównej zmianie technicznej do niniejszej dyrektywy z datą udzielenia homologacji typu WE. W niniejszej dyrektywie numerem kolejnym jest 01.
- Gwiazdka umieszczona po kolejnym numerze będzie oznaczała, że dany przedni układ zabezpieczający został dopuszczony do badania uderzenia części nogi, na które zezwala pkt 3.1.1.1 lub pkt 3.1.2.1. załącznika I. Jeżeli oznaczenie to nie zostanie przyznane, gwiazdkę zastępuje odstęp.
- 3.3. Znak homologacji typu WE jest zamocowany na przednim układzie zabezpieczającym w sposób zapewniający trwałość i czytelność po zamontowaniu układu na pojeździe.
- 3.4. Przykład znaku homologacji typu WE zamieszczony jest w dodatku 5.
-

Dodatek 1

DOKUMENT INFORMACYJNY NR [...]

zgodnie z załącznikiem i do dyrektywy Rady 70/156/EWG odnoszącej się do homologacji typu WE w odniesieniu do przednich układów zabezpieczających

Następujące informacje, jeśli mają zastosowanie, muszą być dostarczone w trzech egzemplarzach wraz ze spisem treści. Rysunki w odpowiedniej skali, dostatecznie szczegółowe, muszą być dostarczone w formacie A4 lub na folderze formatu A4. Zdjęcia, jeśli zostały załączone, muszą być dostatecznie szczegółowe.

Jeżeli układy, części lub oddzielne zespoły techniczne są sterowane elektronicznie, muszą być dostarczone informacje dotyczące ich działania.

0. DANE OGÓLNE

- 0.1. Marka (znak fabryczny producenta):
- 0.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
- 0.3. Sposób identyfikacji typu, jeżeli jest oznaczony na pojeździe:
 - 0.3.1. Położenie tego oznaczenia:
- 0.4. Kategoria pojazdu:
- 0.5. Nazwa i adres producenta:
- 0.8. Adres(-y) montowni:

1. OGÓLNE CECHY KONSTRUKCYJNE POJAZDU

- 1.1. Zdjęcia lub rysunki pojazdu reprezentatywnego dla typu pojazdu:
- 2. MASY I WYMIARY (wyrażone w kg i mm)
(Odniesienie do rysunków, gdzie stosowne)
- 2.8. Technicznie dopuszczalna maksymalna masa całkowita, określona przez producenta (maksymalna i minimalna):
 - 2.8.1. Rozkład tej masy na osiach (maksymalny i minimalny):

9. NADWOZIE

- 9.1. Rodzaj nadwozia:
 - 9.[11]. Przedni układ zabezpieczający
 - 9.[11].1. Schemat ogólny (rysunki lub zdjęcia) wskazujący położenie i zamocowanie przednich układów zabezpieczających:
 - 9.[11].2. Rysunki lub zdjęcia, gdzie stosowne, elementów takich jak kratki wlotu powietrza, kratki chłodnicy, ozdoby dekoracyjne, ozdoby, emblematy i wgłębienia oraz wszystkie inne elementy wystające i części powierzchni zewnętrznej, które mogą być uznane za krytyczne (np. urządzenia oświetleniowe). Jeżeli części wymienione w poprzednim zdaniu nie są krytyczne, dla celów dokumentacyjnych mogą być one zastąpione fotografiami, do których, jeżeli to konieczne, będą dołączone szczegóły wymiarowe lub tekst:
 - 9.[11].3. Wyczerpujące szczegóły dotyczące wymaganych mocowań, łącznie z wymogami dotyczącymi momentu dokręcania, do zamocowania:
 - 9.[11].4. Rysunek zderzaków:
 - 9.[11].5. Rysunek linii podłogi w przedniej części pojazdu:

Data:

Dodatek 2

DOKUMENT INFORMACYJNY NR [...]

dotyczący homologacji typu WE przednich układów zabezpieczających jako oddzielnych zespołów technicznych (2005/66/WE)

Następujące informacje, jeśli mają zastosowanie, muszą być dostarczone w trzech egzemplarzach wraz ze spisem treści. Rysunki w odpowiedniej skali, dostatecznie szczegółowe, muszą być dostarczone w formacie A4 lub na folderze formatu A4. Zdjęcia, jeśli zostały załączone, muszą być dostatecznie szczegółowe.

Jeżeli układy, części lub oddzielne zespoły techniczne są sterowane elektronicznie, muszą być dostarczone informacje dotyczące ich działania.

0. DANE OGÓLNE

- 0.1. Marka (znak fabryczny producenta):
- 0.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
- 0.5. Nazwa i adres producenta:
- 0.7. Położenie i metoda zamocowania znaku homologacji typu WE:

1. OPIS URZĄDZENIA

- 1.1. Szczegółowy opis techniczny (łącznie ze zdjęciami i rysunkami):
 - 1.2. Instrukcja montażu i zamocowania, łącznie z wymaganymi momentami dokręcania:
 - 1.3. Zestawienie typów pojazdów, na których układ może być zamontowany.
 - 1.4. Jakikolwiek ograniczenia stosowania oraz warunki zamontowania:
-

Dodatek 3

(WZÓR)

(maksymalny format: A4 (210 x 297 mm))

ŚWIADECTWO HOMOLOGACJI TYPU WE

PIECZĄTKA ADMI-
NISTRACJI

Komunikat dotyczący

- homologacji typu
- rozszerzenia homologacji typu
- odmowy homologacji typu
- cofnięcia homologacji typu

typu pojazdu z przednim układem zabezpieczającym zamontowanym w odniesieniu do dyrektywy 2005/66/WE.

Numer homologacji typu:

Powód rozszerzenia:

SEKCJA I

- 0.1. Marka (znak fabryczny producenta):
- 0.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
- 0.3. Sposób identyfikacji typu, jeżeli jest oznaczony na pojeździe:
 - 0.3.1. Położenie tego oznaczenia:
- 0.4. Kategoria pojazdu:
- 0.5. Nazwa i adres producenta:
- 0.7. W przypadku występowania przedniego układu zabezpieczającego, położenie i metoda zamocowania znaku homologacji typu WE:
- 0.8. Adres(-y) montowni:

SEKCJA II

1. Dodatkowe informacje (tam, gdzie mają zastosowanie): patrz: dodatek
2. Placówka techniczna odpowiedzialna za przeprowadzenie badań:
3. Data sprawozdania z badań:
4. Numer sprawozdania z badań:
5. Uwagi (jeżeli są): patrz: dodatek
6. Miejsce:
7. Data:
8. Podpis:
9. Do pakietu informacyjnego, złożonego organowi udzielającemu homologacji, który może być udostępniony na życzenie, załączony jest spis treści.

Dodatek

do świadectwa homologacji typu WE nr [...]

dotyczący homologacji typu pojazdu w odniesieniu do zamocowania przedniego układu zabezpieczającego

1. Dodatkowe informacje (o ile istnieją):
2. Uwagi:
3. Załącznik I pkt 3 wyniki badań

Badanie	Wartości zapisane		Zaliczone/ niezaliczone
Dolna część nogi z przednim układem zabezpieczającym - 3 pozycje testu (w przypadku gdy zostało przeprowadzone)	Kąt zginający	 Stopnie	
	Przemieszczenie ścierające	 mm	
	Przyspieszenie na kości piszczelowej	 g	
Górna część nogi z przednim układem zabezpieczającym - 3 pozycje testu (w przypadku gdy zostało przeprowadzone)	Suma sił uderzenia	 kN	
	Moment zginający	 Nm	
Górna część nogi z krawędzią czołową przedniego układu zabezpieczającego - 3 pozycje testu (wyłącznie monitorowanie)	Suma sił uderzenia	 kN	
	Moment zginający	 Nm	
Głowa dziecka/niskiej osoby dorosłej (3,5 kg) z przednim układem zabezpieczającym	Wartości HPC (co najmniej 3 wartości)		

Dodatek 4

(WZÓR)

(maksymalny format: A4 (210 x 297 mm))

ŚWIADECTWO HOMOLOGACJI TYPU WE

PIECZĄTKA ADMI-
NISTRACJI

Komunikat dotyczący

- homologacji typu
- rozszerzenia homologacji typu
- odmowy homologacji typu
- cofnięcia homologacji typu

typu przedniego układu zabezpieczającego jako oddzielnych zespołów technicznych w odniesieniu do dyrektywy 2005/66/WE.

Numer homologacji typu:

Powód rozszerzenia:

SEKCJA I

- 0.1. Marka (znak fabryczny producenta):
- 0.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
- 0.3. Sposób identyfikacji typu, jeżeli jest oznaczony na pojeździe:
 - 0.3.1. Położenie tego oznaczenia:
- 0.5. Nazwa i adres producenta:
- 0.7. Położenie i metoda zamocowania znaku homologacji typu WE:
- 0.8. Adres(-y) montowni:

SEKCJA II

1. Dodatkowe informacje: patrz: dodatek
2. Służba techniczna odpowiedzialna za przeprowadzenie badań:
3. Data sprawozdania z badań:
4. Numer sprawozdania z badań:
5. Uwagi (jeżeli są): patrz: dodatek
6. Miejsce:
7. Data:
8. Podpis:
9. Do pakietu informacyjnego, złożonego organowi udzielającemu homologacji, który może być udostępniony na życzenie, załączony jest spis treści.

Dodatek

do świadectwa homologacji typu WE nr [...]

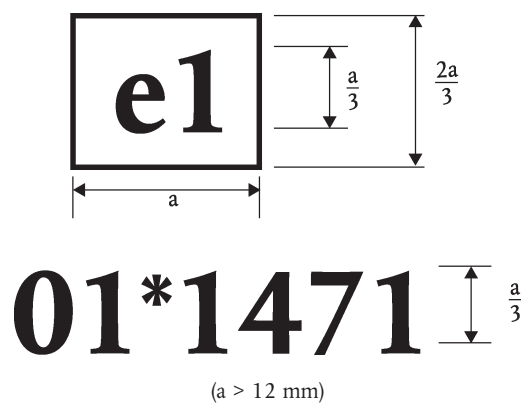
dotyczący homologacji typu przedniego układu zabezpieczającego w odniesieniu do dyrektywy 2005/66/WE

1. Informacje dodatkowe:
 - 1.1. Metoda zamocowania:
 - 1.2. Instrukcja montażu i zamocowania:
 - 1.3. Lista pojazdów, w których przedni układ zabezpieczający może zostać zamontowany, jakiekolwiek ograniczenia oraz konieczne warunki zamontowania:
2. Uwagi:
3. Załącznik I pkt 3 wyniki badań

Badanie	Wartości zapisane		Zaliczone/ niezaliczone
Dolna część nogi z przednim układem zabezpieczającym - 3 pozycje testu (w przypadku gdy zostało przeprowadzone)	Kąt zginający	 Stopnie	
	Przemieszczenie ścierające	 mm	
	Przyspieszenie na kości piszczelowej	 g	
Górna część nogi z przednim układem zabezpieczającym - 3 pozycje testu (w przypadku gdy zostało przeprowadzone)	Suma sił uderzenia	 kN	
	Moment zginający	 Nm	
Górna część nogi z krawędzią czołową przedniego układu zabezpieczającego - 3 pozycje testu (wyłącznie monitorowanie)	Suma sił uderzenia	 kN	
	Moment zginający	 Nm	
Głowa dziecka/niskiej osoby dorosłej (3,5 kg) z przednim układem zabezpieczającym	Wartości HPC (co najmniej 3 wartości)		

Dodatek 5

Przykład znaku homologacji typu WE



Urządzenie, oznaczone zamieszczonym powyżej znakiem homologacji typu WE, należy do przedniego układu zabezpieczającego homologowanego w Niemczech (e1) zgodnie z niniejszą dyrektywą (01) i ma podstawowy numer homologacji 1471.

Gwiazdka oznacza, że dany przedni układ zabezpieczający został dopuszczony do badania uderu nogi, na które zezwala pkt 3.1.1.1 lub pkt 3.1.2.1. załącznika I. Jeżeli oznaczenie to nie zostanie przyznane, gwiazdkę zastępuje odstęp.
